IN PASSIONEM DOMINI MEDITATIONES QUADRAGINTA SEX

IUXTA NUMERUM DIERUM QUADRAGESIMÆ.

R. P. GASPARIS DRUZBICKI
Societatis JESU Poloni.

Reimpreſſæ
Caliſſii in Collegio Ejuſdem Soc:
Anno MDCCXXI.

MEDITATIO I.

Feria 4. Cinerum.

Lotio pedum, Institutio Eucharistiæ Exhortatio.

1 NOn habebat Christus quod lavaret in se ante mortem, reperit in aliis; voluit ostendere neminem esse tam lotum, hoc est Sanctum, qui non indigeret, ut saltem pedes, hoc est affectûs, sensualitatisq; delicta lávet. Et pœnitentia quidem semper agenda est, sed maximè ante mortem imminentem, ingruenisq; Dei judicium, urgenda. O Domine, amplius lava me, etiam ab occultis meis. Delicta juventutis meæ ferventioresque concupiscentias & ignorantias meas ne memineris, sed dele iniquitates meas semper, ut possim ante te sine culpæ & pœnæ obligatione vivere. Adauge ergo in me Spiritum Contritionis semper. Gratias etiam age Christo quòd te abluerit & abluat sæpe, non aquâ, sed sanguine.

2. Hoc est, ait Christus, Corpus meum, quod pro vobis tradetur. Meum est, sed tradetur vobis & pro vobis, modò vobis proportionatô, pro naturæ vestræ exigentia, pro dispositionis singularitate. Intellige quodammodo in tua potestate esse fructus, quos, & quantos voles, ex Eucharistia, imo ex omnibus Sacramentis percipere, quantum te disponis; quam capax vas cordis afferes, tantum sumis. Sed quid est quod iturus ad Passionem, Eucharistiam Sacram instituit? an

quia tibi pugnæ sunt, cum natura, cum malis habitibus, & Passionibus parare voluit tibi auxilium, & præbere pharmacum? Vide quæ sit causa, quod toties Corpus Christi sumens, tamen efficenes indomitasque passiones habeas? deinceps digniùs hoc Sacramentum tractare proponas. Sat bene tractat, qui ejus sumptione proficit.

3. Exhortatur ad dilectionem mutuam Christus: nihil enim prodest Corpus exteriùs Dei causâ affligere, charitatem autem mutuam deserere. Multos invenies qui carnem graviter atterunt, paucissimos autem, qui in communitate viventes aliorum mores tolerare, aliisque moribus propriis molesti non esse sciant; cogita particulares casus, & personas, quibus tu vel alios ferre non soles, vel aliis ipse molestus es, & emenda te in iis, disceque ita esse (juxta Christi petitionem) unum cum omnibus, sicut Filius cum Patre Æterno unum est. Frustra enim appetes uniri Deo, nisi fueris unitus cum proximo; & sicut propter servandam unitatem cum Deo; ita & propter servandam pacem cum proximo multa subeunda sunt, quæ nollet caro.

Feria 5. post Cineres.

2. *Egressus Urbe, Tristitia, Relicti discipuli.*

1. NOn vult JESUS ad nostram Redemptionem capi & rapi in urbe: & tu si vis animam tuam redimere à peccatis, occasiones, conversationes, tumultus fuge. Cogita, in quæ peccata, quibus occasionibus sæpius graviusque cadis, & quomodo ex istis cœnaculis ac domibus egrediaris dispice, & accurata fac proposita.

2. IN itinere, ex urbis egressu, occupat Christum pavor, tœdium, tristitia, condole, & contristare cum

cum Christo, & scito, quod si servire volueris Deo, Christumque sequi, & à te ipso, tuisque sociis desciscere, reluctantem sis experturus naturam, consvetudinem, reprehensores, linguas, unde tœdia, tristitiæque nascentur. Sicut autem Christus pergit hæc sentiens, & tu nolis Christo magis esse delicatus, sed sta in timore, & præpara animam.

3. RElíquit Discipulos Christus, tu tamen Christum ne desere. imò pete ab illo, ut te secum assumere, & spectatorem, ac si placet consortem etiam Passionis suæ esse velit; hoc ut assequaris, cura esse fervens ut Petrus, purus ut Ioannes. simplex & sincerus ut Iacobus. Et omnino hic statue per totam hanc Sanctã Quadragesimam Christum Dominum patientem animo sequi, observare. imitari, compati; postulans ab illo, ut tibi lumen, fervorem, constantiam donet, quo multa in Christo patiente cognoscere, exprimere in te, in omnibus autem coram ipso perseverare possis.

Feria 6.

3. *Oratio, Calix, Sudor sanguineus.*

3. DIsce à Christo, quomodo debeas, & quando orare Christum; in maximis desolationibus maximè Christus orat, ferventissimè, diutissimè, humillimè, resignatissimè: tu contrà non nisi tunc oras, quando delicus spiritualibus affluis; in oratione es tam incircumspectus, præsumens, piger, vagus, rarus. Quanquam est etiam aliùs tuus scopulus; ut ad orationem non recurras, nisi quando necessitas te cogit, quando autem quies est, & securitas, facillimè orationem negligis.

2. INfirmæ suæ condescendens Christus naturæ, calicem Passionis auferri petit à se, & tamen ratio-

nali parte promptissime illum acceptat, petitque non suam, sed Patris fieri voluntatem. Orat ergo pro se, contra se, quod petit auferri, hoc poscit impleri. Disce & tu in pugnis interioribus te gerere debitè, nec attendere quid caro possit, sed quid spiritui expediat & prosit, quidque ratio, & Deus, & Superior velit. O si induere conareris affectum illum JESU Christi, quo ille oblatum à Patre per manus confortantis Angeli Passionis calicem hausit, & jam tunc absorbuit, ut tu quoque Crucem, dolorem, contemptumque tui pro Christo assumere, & sustinere eádem illâ aviditate, & constantiâ velis. Nemo enim Christo melior patiendi Magister, utinam & tu sis discipulus saltem bonus.

3. Sudat Christus, putas præ deliciis, & otio? Quin & tu te resolvis, & tandem statuis Christo servire usque ad defatigationem! non ausim proponere usque ad sanguinem Domine JESU, sed si tuæ voluntati placet, fiat. O anima non potes sudare, sanguinem tuum pro Christo fundendo, suda saltem Christi sanguinem colligendo. Sanguis Christi, perfectio tua, Sanguis Christi, salus animarum. Guttæ sanguinis Christi, sunt minimæ occasiones merendi, & Deo placendi, quæ ideo guttæ, quia videntur parvæ, ideo sanguinis, quia a Christi sanguine habent, ut rectè usurpatæ ad vitam æternã possint prodesse. Guttæ sanguinis Christi inspirationes bonæ, quod enim a Deo dentur meruit Christus suâ Passione. Hunc omnem sanguinem si curâsti, sanguineum Christi sudorem collegisti, ideo pretium laboris à Christo sperare potes, sed heu sanguis Christi sudor factus est decurrens in terram, in vanum. &c.

Sabbatho.

4. Dormitio discipulorum. Obviatio hostibus. Osculum.

1. ORante & agonizante JESV, dormiunt discipuli. Sic scilicet, quando Deus maximè pro salute nostra excubat, nos peccamus, nos tepiditati, nos torpori, & offensis Dei indulgemus, quasi Christus ideo satagat, ut nos nihil agamus: nec veremur amarum illud Verbum. Simon dormis? sic non potuisti unâ horâ vigilare mecum? O surge anima mea, exsurge à mortuis istis operibus, tepide, negligenter, frustra, factis, & in luce, sicut filium lucis decet ambula.

2. SCiebat Christus festinare Iudam, & Iudæos cum ministris ad se capiendum. festinat ergo & ille nec cedit, imò procedit obviam, & præcedit amore furorem, sciens licèt omnia quæ ventura erant super eum. Ubi tua virtus ô homo, si quid triste, vel à longè, vel falso præsagit animus, si quæ confusionis suspicio se prodit, illico latibula excusationum, prætextuum, consultationum, dissimulationum, impatientiæ, vindictarum, quæruntur. Nunquid hoc est dicere, surgite eamus, ecce occasio patiendi, confusionis, meriti laboris? Examina te, quoties occasiones hujusmodi à Divina manu oblatas rejicis?

3. TAntopere Christus amica sanctarum animarum amat oscula, ut vel falsò, vel fictè accedentium admittat suaviationes; & quantò putas libentiùs acceptaret, à sincero, puroque feruore charitatis profecta? Gloriatus est coram Elia de Achabi quanquam minus sincera pœnitentia Deus. O si, vel semel liceat dare veri amoris osculum Christo! O si ne semel contingat Christum Iscariotice osculari! sed quoties (eheu!) sic de...?

quoties jam soleo illo modo dare? Exere affectus anima mea, sed humiles, sed solidos, sed amorosos, & illis JESUM complectere, & tuis castis osculis, Judæ osculum deterge, quodsi oris osculô, indignam te (merito) putas, pedes osculare, lambe vestigia pedum ejus.

Dominica 1. Quadragesimæ.

5. Casus hostium, Captivitas Christi, Fuga discipulorum.

I. VErbo JESUS prostravit universas hostium phalanges. Eheu! quis sustinebit judicantem, quem nemo sustinere potest patientem. Potuit Judas sustinere lavantem pedes, admittentem ad osculum, dantem sui Corporis Sacramentum, amici nomine compellantem, proditionis signum exprobrantem: non potuit, quod re ipsa esset, de se confitentem. Scilicet omnes alios vultus Dei, peccator eludere potest, germanam Dei faciem non potest; facies hæc, est ipsum esse, ait: Ego sum qui vos creavi, qui Patres vestros ex Ægypto eduxi. Ego sum in quem cadere non potest infirmitas. Ego sum à quo totum vestrum dependet esse. Ego sum solus, & extra me alius non est ullus, & ut sciatis quod vos non possitis, nisi quantum ego concedo. Cadite &c. Ut quid ergo scelera sceleribus cumulas homo, & tepiditatem auges negligentiâ? An nescis quòd qui te judicat Dominus est? Audi sæpe Christum ingeminantē. Ego sum Creator tuus, Redemptor tuus, Iudex tuus, Punitor tuus. Quomodo servis Creatori, amas Redemptorem, times Judicem? tu autem quid? potes quidem dicere. Ego sum factura tua, Redemptus tuus, Reus tuus, sed num potes dicere: Ego sum servus tuus? fidelis tuus; non potes: cura ut possis.

2. CAptivus Chriſtus in manibus hoſtium gemit, & tu compateris illi? merito; ſed vide ne etiam in tuis vinculis gemat. Poſuiſti, aut accepiſti illum in ſpecie panis, quàm puro corde, quàm humili, ardentique affectu? Vide quomodo Chriſtus abs te tractetur, num non ut ab his Iudæis, num etiam pejùs? Iudas tradito Chriſto, præcipit militibus tenere, ducite cautè, tenes tu, an ejicis? ducis cautè, an tractas inverecundè? Et quid prodeſt Chriſtum recipere, ſi non retines; quid juvat retinere, indignè autem tractare? Captivat Chriſtum, qui viam Dei, & veritatem in iniquitate detinet, nec ad juſtitiam erudit multos, quos poteſt, quos tenetur.

3. FUgiunt Diſcipuli, quia ad Paſſionem ventum eſt. Compatere derelicto JESU, ex intimis medullis, audiens illum indigniſſimè haberi ab hoſtibus, deſeri à diſcipulis. Diſce quid poſſint ex ſe homines, etſi aliàs cum Chriſto converſari aſſveti, etſi aliàs ferventes? Cogita quàm ſæpè, quàm facilè, in leviori, quàm præſens eſt, occaſione, à Chriſto recedis, & turpiter fugis? Dole de tua inconſtantia, & te de tua infirmitate humilia, illud autem Chriſti robur, quo ille in hac captivitatis ſuæ hora abundabat, à Chriſto devotè poſtula, ut ei colligari, cum eo ad præſides trahi, calumnias, & cruciatus pati poſſis.

Feria 2.

6. Annæ examen, Alapa, Reſponſio.

1. EXaminatur JESUS, nec dedignatur ſubire, judex omnium, cenſuras impiorum. Tu ita ſuperbus es, ut tua opéra nullam mereri cenſuram, aut reprehenſionem putes, nullius judicio putas eſſe ſubjicienda. Recole quàm tu pigeres, & perfunctorius, in

tuæ conſcientiæ examine. Diſce ſic vivere, ſicque te ſemper gerere, ut poſſis cum Chriſto dicere. Ego palàm locutus ſum, & in occulto locutus ſum nihil, cogitavi nihil, feci nihil, cujus teſtem conſciumque habere metuam. Diſce ſic vivere, ut puriſſimus divinitatis ille oculus, omnia intimè internoſcens, nihil in te reprehenſibile inveniat.

2. PRô! quod iſtud ad aures fulmen verberat? inflicta Chriſto alapa eſt anima mea, & tu non tota exhorreſcis, pioque ſtupore palles? Sic ſcilicet diſſimulamus ſæpe dum Chriſto injuriam fieri videmus. Sed videſne in gratiam humanam favoremque Principum impactam eſſe Chriſto alapam hanc? Heu reſpectus humani: quàm frequenter ego veſtrâ cauſâ Chriſtum in faciem cædo, à bono reſilio, malum committo? Rubet vultus Chriſti, ah dolor? ſed quidſi, non tam rubet à pugno ſervi, quàm à contemptu meo? certè ſcimus honeſtos homines magis pudere repelli, quàm percuti.

3. QUis crederet hucuſque perventurum Deum. Hominem abjectionis, ut diceret homini vili: Quid me cædis? mea te calamitas à cædendo avocare debuerat, ſatis aliundè afflictus, & affligendus ſum, quid me cædis? Non ait tamen: Homo, ſerve impie, quis tu es qui me cædis? &c. Anima mea non tu etiam cum Chriſto dices huic ſervo, ejuſque ſupparibus, quid Chriſtum cædis? Senti aliquantulam partem doloris & confuſionis hujus, quam Chriſtus ſuſtinet, & quæ Chriſto extorſit hæc verba, quæ tot alii cruciatus, & indignitates non extorſerunt Non protulit illa Chriſtus, ut argueret, ſed ut commiſerationem inveniret. Vide quoties tibi dicit anima, quoties conſcientia, Regula, Chaſtitas, Obedientia, Paupertas, quid me cædis?

Feria 3.

7 *Caiphas, Falsi testes, Adiuratio.*

I. APud Annam Christus examinatur de rebus veris, apud Caipham obruitur falsis, sed quomodo in eo, in quo verum malum non fuit, falsum inveniretur? Non est consilium contra Dominum cùm stat ante Judices, quando ipse venerit ad judicandum & sederit, quis illud inveniet? quis respondebit ei unum pro mille? Humana judicia, & sententias non time, nec justitiam tuam desere, quam cæpisti tenere? si innocens es, illum time judicem, qui in lucernis scrutatur etiam Ierusalem. Vide qualis in hac parte sis?

2. FAlsis testimoniis Christus accusatur, ideoque absolveretur potiùs si esset apud eos causa, qui veritatem scire, & non potiùs innocentiam opprimere vellent. O quàm frequenter accidit etiam iis qui proficere alioquin in bono student, ut non tam resilire à malis consiliis, quam ea fucatis coloribus palliare, effictaque dictamina conscientiis suis, per vim obtrudere soleant? Sæpe injurias vindicant, & zelare pro bono communi se dicunt: dicunt non ideo se narrare, ut detractum famæ sit, sed quia minùs sibi probatur, ut caveant alii, quia res nota est. Disce non cuilibet spiritui credere, sed proba spiritus utrum ex Deo sint, & omnia tua facta, ad sensum horæ mortis, limamque judicii Divini explora. Non enim potest malè judicare, qui judicii sui timet habere scrutatorem & interpretem DEUM.

3 ADiuratur Christus per Deum vivum, & facit pro nominis Divini reverentia, dici quæ id audientibus hostibus, quod sciebat extremæ sibi fraudi futurum. Quam tu fidenter adjuras etiam Christum ligatum. Adjuro te ut dicas mihi, si tu es Christus: quem ego sequor,

sequor, cui ego servio? scio te esse, scio per fidem, & intellectum, sed scire volo per affectum, & per altiorem quendam, quem magnis tuis Sanctis communicare gaudes sensum. Adjuro te mi JESV per Deum vivum, per tuam inquam Divinitatem, ut dicas mihi verbum, quo cognoscam te in luce tua, ut sciam te, & amem te, ut sciam me scire, & me amare te, & ambulare coram te corde sincero & perfecto, prout par est in gradu excellenti, & heroico; usque sciam, quantum adhuc desit mihi. Petes à Christo spiritûs prudentiam, quo Christum & scias ipse, & aliis noveris annuntiare opportunè, fructuosé, sedulé, efficaciter.

Feria 4.

8. *Scissio Vestium Caiphæ. Blasphemiæ, mortisque reus proclamatur.*

1. INvidia quò non deducat? ad actus etiam pudendos & indignos se, sed quia invidia est, non videt, eum tamen cui nocere vult, & modum nocendi videt. Commune, & pejus pessimis malum, à quo etiam magnorum rari liberi sunt, imò si qui illi obnoxii, hi maximè. Est tamen fraudulentum: omnia alia se esse potiùs quàm invidiam simulat; commissum est officium alteri, applicatur ad aliquid, successit bene negotium, laudatur alter, habetur ejus ratio: quid fit? in corde stulti nascitur invidia, sed zelo Dei, & boni communis induta: itaque mox extenuantur dotes proximi, allegantur mores præteriti, aut eventus, deteguntur defectus, carpuntur bona, & quid non? Quem diligit Dominus liberabitur á malo isto; tu anima supplica Christo.

2. QUi ne perderet obedientiam, perdidit vitam, qui adjuratus per Deum ob tanti nominis majestatem, verbum verum quidem, sed tamen sibi morti-

serum dixit. Qui non suam sed Domini voluntatem fieri petit, qui etsi à Patre duodecim legiones rogare potuit, propter Patris tamen obedientiam noluit, is blasphemâsse Deum dicitur. Frequens talis occasio patiendi in communitate; ubi laudandus quis erat, ibi culpatur. In hac materia, quomôdo te gerere soleas, diligenter dispice, quomodo debeas, à Christo disce.

3. REus est mortis Dominus JESUS anima mea, reus omnibus; quia cùm dilexisset te, tradidit semetipsum pro te; quia in finem dilexit te, morti addictam, mortis ream, mortuam; an nòn qui tangit picem, coiquinabitur ab ea? Falsò conciliabulum istud clamat Christum mortis reum, clama tu verè: Reus es mortis Domine JESU, descendisti de cœlo, incarnatus es, vixisti, laborasti, captus es. omnia facere & pati decrevisti, pro salute mea: verbum autem tuum; quantô magis decretum? quomodo potest transire? reus es mortis. At tu anima mea, non es rea amoris! non amabis amorem istum Christi, qui illum fecit reum mortis tuæ, & pro te? Imò ama, & ad mortem usq; amare ut possis Christo supplica. Dignus est enim morte, qui JESUM non diligit mortuum pro se.

Feria 5.

9. *Sputa, Velamen, Verbera.*

I. DAmnatus à Pontificibus, conspuitur à Satellitibus JESUS, heu me qualis contumélia? Vultum Angelis desiderabilem & terribilem conspuunt homines vilissimi & pessimi. Heu! quàm sæpe ad ductū Dominorum peccare pergunt subditi & præeuntibus majoribus suffragantur, sequunturque minores. Formidanda res præesse, imò & magnum esse, si magnus & malus es, magnus peccator es? non enim tibi soli peccas,

sed

sed multis, quos tuo exemplo audaciores facis ad disciplinam fovendam, ad negligenda bona; sic vive, ut tuo ne exemplo alius causam vel minimam peccandi sumat: anima tua, pro anima ejus. Væ mundo à scandalis sed magis væ scandalis ipsis, maximum autem væ magnis scandali datoribus. Hactenus Religionis disciplina Virgo fuit, tu primus eris, qui illam prostitues, scandalumque facies?

2. VElamen Vultui Christi impositum est, an ut quo sputorum irreverentissimas sordes detergat, habeat? an suam ipsius spurcitiem impietas spectare horret? An pissimo Christi vultu moveri, atque mansuescieri se sentiens impiorum animus, pius ne fieret timuit, ideoque Christi faciem velavit? O anima velamen Christi vultui nunquam objice, sed ut vel peccantem te aspiciat JESUS, velis? proderit tibi, sicut profuit Petro. O si tu vultûs Christi velamen esse potuisses anima mea, ut sputa barbarorum haurire, & ictus excipere, Christoque servire potuisses!

3. VErberatur, & de percussore prophetare jubetur, quasi sit mendax tua Veritas, ô æterna Veritas! sed scilicet quasi per risum stultus operatur malum. O cor, si pium es, hic est occasio pietatis; profectibus tuis isthæc petra tunditur, ut tu fugere mel possis, oleumque impinguans caput colligere; cur quæso non proficis ô anima, quid te ad Sanctitatis, hoc est, ad constantis, ac fructiferæ virtutis studium adducet; si hæ Christi ignominiæ in oculis tuis, ab ipso toleratæ, pro te, non adducent?

Feria 6.

10. Negatio Petri, Cantus Galli, Respectus Christi.

1. O Quàm miseri sunt profectus nostri, & quàm infirmæ

infirmæ soliditates nostræ? ille Petrus, qui Christum præ æstimationis magnitudine, à lotione pedum arcebat, cum quo præ feruore, in carcerem, in mortem, vel solus irè audebat, jam Christum notum sibi esse, cum juramentò, & anathemate, ac detestatione pernegat; Plane hoc apud me frequentissimum: nunc mirè Majestatem Dei revereri, & statim eandem levissima de causa oblivisci, ac offendere. Non nôsti Petre hominem istum? verè eum non nôras, si enim cognovisses, non negâsses.

2. NEgat Petrus, cantat gallus, scilicet, quando homo peccat, conscientia vigilat: & velut canis custos in foribus peccatum adest. Sed cantus galli Petrum non convertit, neque etiamsi peccatum contra peccatorem est, semper illum emendat. Verùm Deus est, qui peccata remittit, & converti peccatores facit. Superiores, concionatores, galli sunt, peccant homines, galli canunt; canunt inquam, quia consonè, appositè, harmonicè, pro ingenio, & captu dicunt. sed solus Deus fingit animos, & loquitur ad cor.

3. SOl terram respicit tot oculis, quot radiis, per idque varia producit. Respexit Christus Petrū, & convertit in fletum petram; amarè quidem Petrus flevit sibi, sed dulciter Christo. Vide quomodo Christus amet animas; tam malè habebatur ipse, & tamen Petrum aspiciebat atque convertebat. Rem Christo gratam facere vis? animam tuam, animas aliorum, ad amaros pro culpis fletus provoca; sic enim Dolores Christi multum lenivisti. Roga JESUM, ut te frequenter hoc aspectu aspiciat. Verè enim sanitas in portis, hoc, est, oculis ejus, & aspectus ejus emissiones aquarum. Respice & tu Christum, efficacis imitationis desiderio frequenter, respice ut ames, ut compatiaris, ut sequaris, ut desideres, gratias agas, imiteris.

Sabbato.

11. Totius noctis blasphemiæ

I. REvoca in memoriam omnia, quæ istâ nocte Christus ab impiissimis illis passus est, & simul revoca totius mundi, & tua inprimis, quibus occultiùs & fœdiùs Divinam Majestatem offendisti, & tua scelera, pœnis Christi conterens, illaque harum causam esse agnoscens, amarissimè quantum potes culpas tuas defle, dolores, & ignominias Christi in te ipsum transfer, & pœnis tuis luere statue, & contende. Sæpe etiam Deum deprecare prò istis peccatis, quæ vel fœdiora, vel tibi occultiora sunt, nec pro tuis solùm, sed pro omnibus illis aliorum peccatis, quæ sunt magis probrosa, occulta sinè pœnitentia, vel ob negligentiam, vel ob ignorantiam culpabilem, relicta.

2. REcogita quanta hominum talium multitudo, qui ex ignorantia Deum graviter offendunt, & existima talia peccata esse nocturna ista Christi supplicia; & quid hîc facies? ora pro augendo fidei lumine in mundo, ora pro dandis Ecclesiæ Apostolicis viris, ora pro conversione infidelium, pro emendatione Christianorum. Te ipsum, quâ potes ad hunc laborem Domino offerr, accingere, & præparare stude. Condole Christo, quòd etiam hodie, in hac nocte gravissimas scelerum pœnas, apud impios homines quasi luat, eamque cùm potens sit, & velit, roga, ut hanc noctem quam efficacissimè discutiat.

3 PErpende Christi Excellentiam, injuriarum hujus noctis magnitudinem, & longitudinem; excita in te compassionem sensibilem, de tantis injuriis tali personæ inflictis. Amoris intensos erga Christum affectus elice. Singulas injurias Christi, actu compensa, conformari Christo, aliquâ tui submissione, & contem-

ptu

ptu constitue, & totâ hac vg die illius infelicis noctis lachrimabilem memoriam animo retine.

Dominica 2. Quadragesimæ.

12 Concilium matutinum, Condemnatio secunda, Iudæ Pœnitentia.

I. MAnè facto adducitur iterum ad Concilium JESUS, & statuitur ante Principes Iudæorũ, examinatur iterum, & an sit ipse Christus interrogatur, Christus JESUS in Sacramento est quasi vinctus in concilio. Examina diligenter anima mea vinctum istum, quem verba Sacerdotalia de cœlo evocant, & sub speciebus velut in carcere collocant, manus verò in altari, tanquam in concilio proponunt, non tamen superbè, sed humiliter, quære ex illo dicens: Si tu es Christus dic nobis? Multùm proderit tibi responsio JESU, si respondere dignabitur, & quidni dignetur tibi dicere ad honorem suum, quod respondit Iudæis ad perniciem suam. O JESU mi, si tu es Christus dic nobis, dic intellectui, ut te sciat; voluntati, ut amet; dic toti Ecclesiæ, ut te honoret; toti mundo, ut credat, & tibi serviat, hosque Passionis tuæ contemptus compenset.

2. SEd quid adhuc desideramus testimonium, cùm ipsi audiamus de ore tuo piissime JESU, quod tu sis Christus Filius Dei. Condemnant te Iudæi propter vocem hanc: at ego te Salvator mi, veritas mea, & misericordia mea, amo, & laudo, & toti mundo annunciare cupio; quòd sis Christus. O anima mea videsne tu Christum Dei Filium tui causâ sic afflictum, & humiliatum? audis damnatum? vides denuo vinctum? cur ergo non ingemiscis, ad tale spectaculum? cur non & tu vinciri, ac stringi votorum, diligentiæ, ac mortificationis, arctioribus quotidie vinculis gaudes? vide

an molesta sit tibi disciplina? Quid respondebis Christo objicienti. Ego vincior, tu vinciri non vis?

3. O Iudicia tua JESU tremenda, judicaris ipse ab impiis, & tamen simul judicas impios; fertur contra te mortis iniqua sententia, & tamen tu quoque judicium terribile supra impios pronuntias. Iudicas Petrum negantem & salvas; judicas Iudam pœnitentem, & damnas. Ut converteretur, nec Petrus, nec Iudas meruit; reperisti tamen tu in sapientia tua, unde Petrum salvares; & in justitia invenisti, unde Iudam perderes. Excita in te anima mea timorem vincti huius JESU, castum, & filialem: quoniam vides in manu ejus claves vitæ & mortis, & roga, ut nunquam circa te clavibus mortis, semper autem vitæ utatur, simulq; vide, ne tua pœnitentia sit, sicut Iudæ.

Feria 2.

13. *JESUS in prætorio Stat ante præsidem: Silet.*

1. ADduci JESUM ad prætorium, nihil est aliud, quam velle Deum habere in conscientia, perturbationibus obnoxia, vel velle Christo quietè servire in multorum inutili conversatione. Non quiescit JESUS in prætorio, nec locum habet in corde passionato. Ejice priùs turbam, quæ Christum deridet, & tunc Christum introduc. Cogita quibus præcipuè turbationibus movearis, ac quæ in te vitia regnant, quibus inventis ea ad JESUM adduc, & ipsum Iudicem miseriæ tuæ statue, ut misertus tui sanet te.

2. STetit JESUS ante præsidem. O quâ vultûs, morumque modestiâ steterit? stetit sanè tanquam coram eo, in quo potestatem agnoscebat supernam. Tu vide quomodo stes, quomodo ambules, coram Deo tuo,

stro, Præside tuo, Fratribus tuis ? Non est (ait prædo animarum) Deus in conspectu eorum, nunc interibunt; quidni intereat homo (Religiosus) quoties de Deo non cogitat, quandoquidem aut bestia, aut diabolus est? Disce vel sic te gerere coram Christo, quomodo se Christus gessit coram Præside Pilato.

3. TAces mi JESU: nec ad accusationes hostium respondes. O si me silentium tuum silere doceat, quando consistit peccator, hoc est, peccandi occasio, adversùm me. O si sileant mihi inquietudines omnes cordis mei, vanæ & stultæ, ut soli vacem tibi, & os cordis mei loquatur animæ meæ, magnitudinem mirabilium operum, & dolorum, & contemptuum tuorum? O si cor meum discat esse fidens in te Deum suum, tibique causam suam derelinquere, & omnem cogitatum suum jactare in te, cui est cura de se. Vide quàm sæpe, & quibus occasionibus labaris per linguam?

Feria 3.

14. *Mittitur Herodi, Gaudet Herodes, multis interrogatur.*

1. CHristus captivus ligatusque, stipatusque turmis calumniatorum obit tribunalia, & Palatia Principum, & Præsidum, & Regum. Mi JESU quid hoc rei est? olim cùm te vellent facere Regem turbæ, fugiebas; cùm te patibularium facere volunt, Regibus te præsentas? Non poteras ordinare, ut ad unum adductus judicem ab eo damnareris, sed omnibus præsentari volebas? An sic nostrum triumphas fastum, qui ad honores cæci ruimus, à contumeliis verò, maximè verò in conspectu magnatum refugimus, nihilque ducimus acerbius, quàm confundi, aut detractum nobis esse coram honoratis, & multis? An potiùs delectabant amorem

tuum illæ confusiones & vincula, itaque velut gloriabundus, aulas Principum oberras, & de te ipso triumphas! O me infelicem, qui ab hoc JESU Spiritu absum longissimè? Aliquando te offende, aliquando confunde anima mea Christi causâ, & hic occasionem, ac tempus designa.

2. QUàm sæpe dolente ac patiente Christo, gaudet Herodes? nempe (ait Christus,) mundus gaudebit, vos autem amici mei, contristabimini. Sed quid est, quòd viso JESU gaudet Herodes? an quia videt Patientem? olim audito, quòd esset Christus natus turbatus est Herodes, quidni nunc viso eodem captivo gaudeat? Tanta est benignitas tua piissime JESU, ut etiam ad impios non venias, quin eis gaudium, aut saltem gaudii veri radicem (si tibi obsequi vellent) afferas. Et cur ego de te tam raro gaudeo, nisi quia te non cognosco, tibi non obsequor, tibi non constanter inhæreo, sed facilè ad temporanea delabor? Non prosunt sua Herodi gaudia de Christo, quia importuna Christo; compati sibi Christus volebat, non de sui visione frivolum gaudium haberi. Sperabat signum à Christo fieri videre, quia non videbat ipsum Christum ante se, signum cui contradicebatur, fieri. Infelix quem illud signum non movebat, quod aspiciebat. O quanta, quàm mira signa in Christo, ante Herodem, stante! Anima mea, tu illa scrutare, cognosce, mirare, sequere, ut autem id possis, Christum deprecare.

3. INterrogatus multis Christus ab Herode tacet, accusatus ab Iudæis constanter, constantiùs tacet. Spernendum se hujus silentii causâ sciebat, nihilominus tacet, ad quid hæc taciturnitas Domine JESU? O tempus tacendi, tempus loquendi! inutilis quæstio, falsa accusatio, sat bene solvitur, & refutatur silentio. At quam rara hæc mihi ignotaque virtus, tacere tunc posse, quando silentium meum stultitia reputatur? Piissime JESU, si-

luisti

luisti Herodi inepta interroganti, responde mihi, semper & nunc utilia ab te poscenti. Responde mihi quanta habeo iniquitates? quid adhuc mihi, deest quàm longe sim à te? quid debeam tibi? quo tu dignus es? quid retribuam tibi pro omnibus, quæ retribuisti mihi? Hæc dum quæro abs te mi JESU, responde mihi, & confer necessaria, ut placeam tibi.

Feria 4.

Spernitur, illuditur, induitur ab Herode.

1. SPernit Herodes JESUM, ille qui erat gavisus de viso JESU, nempe quod ad pravitatem suam abuti non poterat JESU, quoties & ego sic sperno Christum, quem ante colui, spe terreni & caduci commodi, alicujusque solatioli, quo frustratus, Christum, & pietatem abjicio, & bona opera negligo, & quod non gratis serviverim DEO, ostendo. Sprevit Herodes Christum; heu indignitatem, sed quid faciam mihi, cui hoc usurpatissimum inspirationes DEI ad bonam, & ad perfectam vitam negligere; quid est videre JESUM & spernere, nisi agnoscere Dei voluntatem, & non sequi?

2. NEc sprevisse satis est, etiam illusione opus. O majestas, tibine illuditur? O reverentia cœlestium Potestatum JESU? quem vel ipse Æternus Pater præ reverentia exaudit, atque clarificat, hunc viles homunculi illudunt. Heu me, quàm in me faba cuditur! verbulum unum, signum suspiciosum, meo honori oppositum, noto, ferre non possum, iras, minas, detractiones, inquisitiones spero, hoc certè JESUS non fecit, quod tu JESU scilicet fidelis servus facis; conare, Domino, & propone, Christo, has illusiones rependere æstimationibus.

3. SEd enim benè eſt; tandem bona cauſa triumphat, & innocentiæ candor emicat; ſanè dum mali juſtos irrident, commendant. Noli affligi ò juſte, ſi quid adverſi aliquando accidit, ſi adverſarius perſequitur ſinè cauſa, non eſt difficilè in oculis Dei, tribulationes tuas, vertere in conſolationes. Sed, quid mihi, & conſolationi, mi JESU, tu pateris, ego ſolatia ſomnio. Nolo ſolatia, tuam potiùs amplector illuſionem, & ſtultus tecum reputari malo, quàm cum mundo ſapiens. O JESU hoc dictamen intimè penetrare concede, verè enim hæc meditari, hæc exequi, hæc quærere, hæc amare, eſt ſapientia, quæ traditur de occultis, abſcondita ſapientibus, revelata autem parvulis, manſvetis, humilibus.

Feria 5.

16. *Remittitur Chriſtus Pilato, Pax inter Herodem & Pilatum, Nil invenit in Chriſto.*

1. REmittit Chriſtum Pilato, aulica nequitia; tanquam nihil cum eo ſibi velit eſſe negotii. O nimis verè dictum: exeat aulâ, qui vult eſſe pius. Aularum ſervi non poſſunt eſſe ſervi cælorum, & cur multi feſtinant ad odorandum aulicas olias, etiam ii, qui ſcilicet toti mundo dixerunt vale? Remittit Pilato Chriſtum, quiſquis bonum, quod ipſe agere poteſt, aut poterat, alteri faciendum relinquit. Iuvandus eſt peccator: at laborare piget, & pergere? pergat aliquis alius; quid iſte facit, niſi Chriſtum Pilato remittit? vocat ad emendationem Deus hodie, ego cras me polliceor facturum, an non Chriſtum Pilato remiſi? O Piiſſime JESU non pigeat me tui, non me tuæ converſationis tædeat, in ſingulas horas, & momenta tibi inhæream, & nunquam

te à me remittam. Quomodo id cures, & cur negligas? dispice.

2. INter Herodem & Pilatum Pax est, at non inter ipsos & Christum; impii, semper contra Dominum, & contra Christum ejus, concordes; impietas enim non esset, si faveret pietati. Age, amicos tuos dispice, & ea quæ tibi sunt amica; eane quæ inimica Christo? ordini, pietati, disciplinæ, superiori, conscientiæ? si ita est, Herodem Pilato conciliatum scias. O mi JESU sint mihi omnium inimicitiæ propter te dulces, amicitiæ omnium sine te omnes amaræ, qui tuus est, jungatur mihi; qui non est tecum, contra me sit. Nolo amicum non tuum. Vide, an alicubi ob metum humani odii negligas obsequium Deo?

3. NIhil invenisti Pilate in JESU? malè quæsivisti, invenisses, si non malum in eo, sed bonum quæsisses; ipse enim est plenus gratiâ, & veritate, in eoque sunt omnes thesauri sapientiæ, & scientiæ Dei. Quanquam mi JESU non est in te bonum quærendum, sed à te accipiendum; in mari non quæritur aqua, sed hauritur, & in sole lucem nemo scrutatur, sed usurpat. Quocirca verè olim per Prophetam dicebas. Quid invenerunt in me Patres vestri iniquitatis? etenim Pilatus testatur se nihil mali invenisse in te. Hoc si ita est Domine JESU, (verè autem est) cur te tam facilè, tam levi de causa deserimus, quasi aliquid extra te inventuri simus melius te? Anima mea dic Pissimo JESU, ante Pilatum stanti. Mihi autem adhærere Tibi Bone JESU, bonum est. Tu gloriatio mea. &c.

Feria 6.

17. *Tu es Rex? A temetipso? Quid fecisti?*

1. QUærit ex Christo Pilatus, an sit Rex Iudæorũ? Non usurpabas mi JESU titulum hunc quin

 imò,

imò oblatum fugiebas, fed calumnia hoftium affingebat tibi, ut te reum apud Pilatum fecerunt, & odiofum, cruc que dignum. *Heu* mihi, quàm impatiens fum in aliorum de me oblocutionibus, non effinguntur mihi crucem merentia crimina, non fanguis & vita petitur, non raptor ad tribunalia impiorum, verbum tantùm eft fufpicio fola eft, quæ me pœnè ad rabiem torquet. O fi tanto Chrifti exemplo pati difcam, & in calumniis gaudere, & objectores earum modeftè tolerare.

2. MItis JESUS refpondet Pilato: a temetipfo habes, quòd me Regem voces, an ab aliis? fi à te, quibus argumentis id dicis? fi ex aliorum fenfu, quomodo id illi probant? Non ex me, fed ex illis, qui me dicunt effe, quære unde probent effe. Sed mi JESU à temetipfo hoc dicis, an innocentia tua hoc pofcit; pati volebas, fed non debebas; itaq; quæ objecta funt diluis, non tamen te fupplicio eximis. Hæc nempe vera eft innocentia, carere culpâ, refellere calumniam, fubire pœnam, & exercere patientiam. Talem patientiam difce anima mea; Hoc eft enim ut focium Chrifti pati; Hoc Pafsiones Chrifti exprimere. Talem patientiam JESU da animæ meæ.

3. INdignatur Pilatus ad Chrifti refponfum, & amarè exprobrat. Gens tua, & Pontifices tui tradiderunt Te mihi, quid fecifti. O JESU priùs mori contingat, quàm fæculares fpiritualium fubditos prælatorum exemplo, depravatos, dicentes, & exprobrantes: Gens tua, & Pontifices tui, tradiderunt te mihi Chrifte, hoc eft, docuerunt me quomodo deberem peccatis crucifigere te. Sed tu o Pilate quid quæris ex Chrifto? quid fecifti? quin potius quæris ex illo, quid non fecit? Ipfe eft per quem omnia facta funt. Et fine quo factum eft nihil: tu autem quæris quid fecit? Hoc quod te video Domine JESU vinctum ante Præfidem accufatũ, peffimè tractatum, captum, venditum, tot hoftibus vallatum, quid fibi vult? quid eft? quid fecifti? An

hæc

hæc eſt abyſſus charitatis tuæ? an hæc peccatorum meorum malitia? an hæc eſt gentibus ſtultitia, Iudæis ſcandalum, electis verò tuis virtus, & ſapientia? O JESU mi aperi oculos meos, ut ſciam, quid feciſti?

Sabbato.

18 *Regnum meum non eſt de hoc mundo. Ad hoc natus ſum. Quid eſt Veritas;*

1. O JESU Regnum tuum non eſt de hoc mundo, quid ergo nos adhuc in mundo degimus, ſi de tuo regno non ſumus? O utinam adveniat ad nos etiam Regnum tuum! aut tolle nos de mundo, & ad tuum transfer Regnum. Hic te diſpice anima, de mundo es, an de Chriſti Regno? quid in te non mundanum, verba, ſtudia, mores, nonne amas, & amplecteris ea, quæ mundus amat? nonne honor tibi tuaque æſtimatio curæ? non contemni, negligique fugis? quod ſi ita eſt, tuum certè regnum de hoc mundo eſt: vel potiùs tu de mundi: proinde de Chriſti regno non es. Eheu quid prodeſt Chriſti regnum cognoſcere, ſed non habere.

2. AD hoc natus es, mi JESU, ut teſtimonium perhibeas veritati tuæ, veritati noſtræ. & quando credemus tandem tibi? diffidemus nobis? Perhibe mi JESU teſtimonium cordi meo de veritate, ut in lumine ſpiritûs tui, cognoſcam quid ſis tu; quid ſim ego? quid debeam tibi, quia pateris tanta pro me? quanti æſtimare Paſſionem tuam debeo? quantùm adhærere veritati tuæ, deſciſcere autem à vanitate, & veritate mea me convenit? O ſi ſcias & tu homo ad quid natus ſis, an ut de die in diem graviùs Deum offendas, an ut quotidie tepore tuo Chriſto vomitum cias, an ut ore & labiis

& veste servus Dei sis tantùm, non magis autem ut servias Deo, in spiritu, & veritate, & testimonium perhibeas veritati Christi, coram pusillis, magnisque simul? & quomodo tuo satisfacis officio!

3. QUid est veritas? Grandis quæstio, & quam proponere potuit, audire non potuit, quia non meruit, Pilatus. O infelicem, qui veritatem aspiciens non vidit? sciebat quòd per invidiam tradidissent eum, nullam inveniebat in Christo causam, innocentem, justūq; proclamabat, nec tamen veritatem videbat. O infelicem, qui veritatem quæsivit non invenit! O Æterna Veritas, quæram te, inveniam te, agnoscam te, diligam te, audiam te, servem te. O si in omnibus meis motionibus quæram quid est veritas? O si in omnibus veritatem intendam? & nunquam diligam vanitatem, neque unquàm quæram mendacium. Sed heu! quoties vel ipse me ipsū fallo, quoties vana, adulatoria, ab aliis libenter audio, & vanus vanitatem à vanis aucupor, magnumque aliquid reperisse me puto, si vanitatem assequor.

Dominica 3. Quadragesimæ

19. *Quem vultis dimitti. Persvaserunt plebi. Non hunc.*

1. NOn tibi indignitate ipsâ indignior videtur ista optio ô anima mea? JESUS Barabbæ postponitur, & quis sit vitâ dignior ambigitur? siccine Domine contemptus es? Siccine te abjicere voluisti! quid misero me fiet, qui contemni, qui abjici nolo? At quid dicam, si ego ipse tales Christi comparationes instituo? Peccandum est, aut JESU Christi gratiâ abstinendum, utriusque occasio est: & ego infelix delibero, quid facto sit opus? quod, quid aliud est, quàm quærere ex meis Passionibus & cupiditatibus: Quem vultis vobis dimitti?

dimitti? O ſtulta cogitatio, nonne ipſum JESU ſancti-
tatis nomen rapit, ad hocque adigit, ut Chriſtum toti
mundo præferas? O infelix, præfer Chriſtum, millies,
promptè, omnibus omnino rebus, præſertim in præſen-
tia Sanctiſſimi Sacramenti conſtitutus.

2. PRincipes Sacerdotum perſuaſerunt plebi JE-
SUM perdere, Barabbam liberare. Sic à ma-
joribus orta eſt iniquitas, & tanta quidem iniquitas:
perſuaſerunt non ſolum dicto, ſed magis exemplo, non
ſolum JESUM Barabbæ poſtponere, ſed ad mortem
etiam poſcere, & cum tumultu vocumque invaleſcentia
perdere. Vide quantum poſſit authoritas, & poteſtas in
abuſum detorta. Vide ne unquam in Chriſti perniciem,
& contemptum vertas perſuaſionem tuam, authoritatem
tuam, exemplum tuum.

3. O Pater Æterne, non hunc perde, ſed Barabbam;
quid enim hic mali fecit? Num placet tibi
ô Pater Æterne hæc poſtulatio, quia utique non expedit
nobis, ergo vertimus & dicimus: Non hunc dimitte,
ſed Barabbam; illum inquam Patrem noſtrum antiquum,
debitorem & fugitivum tuum, captivum draconis, uni-
verſalem homicidam. Alioqui ſi fuerit hic dimiſſus,
non poterimus nos ſalvi fieri, ſanguine enim hujus agni
lavari nos oportet, ſi mundi eſſe debemus. Non hunc
ergo Pater Æterne dimitte, non hunc: quia expedit ut
unus homo moriatur pro populo, & non tota gens pereat.
Sed tu quoque o homo diligenter nota, quem de duobus
dimittas, dimitte nequitiam à te, ſed non JESUM; ſit
apud te liber JESUS, malitia verò vincta & necata,
coarctata, & quaſi in carcerem miſſa. Porrò, cum au-
dis ô homo poſci, ne dimittatur JESUS, ſed magis ut
crucifigatur poſtulari à Iudæis, adhære conſtanter Chri-
ſto tuo, cujus ſanguinem & vitam peti, quem ad crucem
advertis poſtulari, & contriſtare de tam triſti ſermone,
aut etiam ſi vis, petitâ ab JESU licentiâ gaude, quòd
iſtâ Chriſti retentione, & captivitate, tua libertas tran-
ſigatur

figatur ; pro qua re Christo gratias age.

Feria 2.

Quid Faciam de JESV? Quid enim mali Fecit? Tolle, Crucifige eum.

1. AUdisne anima quid Pilatus quærat, scilicet ecquidnam faciat de JESU. O Pilate! o Iudex! quid facies de JESU? si reus? convince, & damna. Si innocens? dimitte, & libera. cur ab accusatore quæris, quid de reo facias? da tu consilium anima mea Pilato, & persuade quid facere debeat de JESU, an forte dubitas te quidquam profecturam consilio tuo? te igitur ipsam, alios que, quos attinet, instrue, quid facias, quid faciant de JESU. Multùm feceris, si quidquid illi in te displicet, à te rejeceris, si JESUM ad cor mundum, humilitatum, contritum, inflammatum induxeris. Si doloribus Christi participaveris, crucem, & ignominias ejus non erubueris? hoc de JESU facito, contentus erit. O si hæc tibi quotidiana esset quæstio, quid faciam hodie; quid hac horâ, quid hac occasione de JESV? quem enim decet scire, quid facere debeat de JESU, nisi socium JESU?

2. QUid enim mali fecit? obtrudit, crucem boantibus Iudæis Pilatus, sed quid quæris ab his Pilate, quid mali fecerit JESUS, qui JESUM non ideo perdi volunt: quia malus est, sed ideo potiùs: quia bonus est. Malus nunquam bonum odit: quia malus, sed quia bonus est, & quòd contrarius operibus ejus. Itaque in Christo Iudæis non est crimen malum esse, sed bonum esse, & quia illi mali, iste bonus, ideo illum crucifigi volunt, tanquam sibi malum, quibus bonum videtur se malos esse, & quia semper malis bonus est malus, utpote contrarius.

At

At tu anima quidni quæris à te ipſa peccante, vel in peccatum inclinante, ingratitudinemque in JESUM committere feſtinante; Quid mali mihi fecit IESUS, quia peccavi, quia peccare meditor? Item, quid mali fecit, ut in eum peccem? imò quid boni mihi non præſtitit, quid non præmii promiſſit, ſi non peccem, & ut non peccem, ut que hoc in gratiam ejus faciam? denique quid non minatur mihi mali, ut non faciam malum?

3. O Corda ſaxea, & ſtuporis furoriſque pleniſſima? Heu quorſum non aſcendit furor malorum ubi ſemel frenos excuſſit; non pudor, non ratio, non conſcientia, non authoritas, non omnis cauſæ, quæ prætexi poſſet abſentia, retrahit à nefando odio, ab immani invidia. Vide ô homo quanti ſit invigilare ſemper mortificationi paſſionum, quantumcunque illæ domitæ & pacatæ videantur. Sed, quid audio Bone JESU? te crucifigi, te tolli volunt de medio populi, iſti quos tantis affeciſti bonis, quos nullis affeciſti malis? O mi JESU, tolle me, crucifige me tecum, affige me cruci dolorum, ignominiarumque tuarum, ut gaudeam in omni adverſitate, ac potiſſimùm ut ab his contemni libenter feram, quibus à me alioqui benè ſit.

Feria 3.

21 *Nihil tibi & juſto illi, Lotio manuum. Sanguis ejus.*

1. NIhil tibi & Iuſto illi. Etiam ſomniantes liberant JESUM, quantùm in ipſis eſt: at nos, & ſomniantes, & vigilantes, crucifigi poſcimus, imò ipſi crucifigimus. O homo diſce ab hac Ethnica Pilati uxore, ſcire ſubterfugere occaſiones, nec te immiſcere cauſis & peccatis aliorum: quando ergo vides alios peccare? contendere, murmurare, queritari, præſertim in

aliis, ac majoribus: dic tibi ipsi: Nihil tibi & justo illi.

2. LAvat manus Pilatus, & tamen contra conscientiam JESUM damnat, innocentem se ab justi sanguine vocat: fuisset, nisi voluntati, & importunitati impiorum cessisset. Habuit scientiam, non habuit exequendi constantiam. Et quàm multi tales, qui sunt extrà compositi, quieti, sedati, honesti, loquentes bona & pia, sed tamen non fugientes peccata, & in occultis committentes multa, quæ famæ aliorum nocent, quæ repugnant votis, quæ externis moribus sermonibusque non concordant? Heu me, nam ego quoque homo sum, blandiri mihi, insultare aliis solitus, lavo me à foris, inquino intus. Mi JESU, lava me totum intus & foris, & quasi nivem dealba.

3. QUæ hæc rabies impiorum istorum, ut sanguinem Christi sumant non super se tantùm, sed etiam super filios suos. Mi JESU à tam resoluta in malum impietate erue me. Sed quàm acerbo sensu doloris sauciatum est cor tuum piissime JESU, quando tam infernales, & sanguinis tui sitientes voces audîsti? Gloriare tu anima, & gratias Christo immensas age, quòd sanguis ejus sit super te, quòd omnia, quæ habes habereve potes bona, à sanguine Christi habeas, quòd majora sint Christi merita, quàm tua peccata; hoc te sanguine lotam, & purpuratam memento, et eum in te, aliisque tui similibus honora.

Feria 4.

22. Christi ante flagellationem nudatio.

1. VIde quo adduxeris Christum anima mea peccatis tuis, qui terras graminibus, arbores foliis, cœlum stellis vestivit, ipse propter te hodie nudatus est in

oculis

oculis mundi, ille, qui est amictus lumine sicut vestimento, qui indutus est fortitudine, qui pulchritudinem, & decorem induit, ille formosus in stola sua, modo nudus est. Considera quoties tu illum nudum constitueris in corde tuo? Quoties te gratiâ ejus exuisti? quoties merita ejus calcâsti, toties illum nudâsti. O ingrata anima, Deus parentes tuos peccatores noluit nudos à se ex paradyso ejicere, tu Christum Dei filium, apud te denudas. Nescis JESUM plus dolere, quando te suis donis per peccatum nudatam videt, quàm quando ipse nudus fuit? Ó si ornare animam tuam, & aliorum proximorum assuesceas. Christus enim ornatur, dum anima ornatur, siquidem ille pro ejus ornamentis nudari voluit.

2. PAupertatem spiritûs, veram illam, & tantopere Christo amatam, totaque vitâ honoratam virtutem, & sponsam concupiscis? Ad hoc exemplar te compone: nudus est IESUS, & nudum se esse, propter te factum toti mundo ostentat: & tibi misero grande ac grave videbitur carere superfluis! O si etiam disceres carere necessariis! quantò paucioribus eges, tantò minùs terrenus es; aliquando te resolve, & nudus esse propter Christum incipe. Non tibi sit pudori vilis vestitus, pauper lectus, modicus cibus, tenuis & misera supellex; nulla tui opinio, æstimatio, cura. Malè vestiri paupertas non potest, quantò nudior, tantò cultior, tantò etiam magis debitè, & statui suo convenienter vestita; & revera probatum est, faciliùs nihil omnino haberi, quàm aliquid vel minimum. En Christus à te petit, & exemplo præit, ut omnia propter ipsum re ipsâ, rejicias, tergiversaberis?

3. OCuli si mundi, si sinceri, si sani estis? innubem solem aspicite, dum licet: non diu enim licebit quippe mox erubescet sanguine, nunc in candorem illum vos intendite, quem jam jam rubicundum aspicietis. Nunc se amor vobis nudum spectandum exhibet, spectate, mox velatum videbitis vestitumque sanguine

sanguine scilicet suo purpuratum. Desiderabitis illum videre tunc, sed non erit ei aspectus. O mi JESU contemplari te cupio, sed oculis careo, da illos mihi, ut videam, & cognoscam te in plenitudine lucis, in candore nuditatis, ut participem de nuditate tua, & purificer puritate tuâ, sciamque tibi nudare cor meum, ab omnibus, quæ terrena sunt, quæ vana sunt, quæ fervorem meridiei non referunt. O quis det in simplicitate, & sinceritate cordis, te diligere, te potiri, tibi jungi!

Feria 5.

23. *Alligatio ad columnam.*

1. QUi terras alligavit in nihilo, qui ventos velut in utre conclusit, qui arenam posuit terminos maris, nunc eundem ipsum impii ad columnam alligaverunt. Funes peccatorum meorum, quibus ego à tartareo illo carnifice stringebar, circumplexi sunt te mi JESU, & ego tantùm abest tam immani commovear ut spectaculo, deque peccatorum meorum vinculis tibi detrahendis cogitem, ut potiùs vincula vinculis, hoc est, peccata peccatis addam. O me impium! te à carnificibus ad columnam alligari indignor, & nihillominus vincula tibi ex pecatis meis necti; atque augeri patior. Cùm tamen si ego non peccassem, sciam te vinctum nunc non futurum fuisse. Si quis ergo doles Christum vinctum esse, tolle peccatum ab anima, & Christũ solvisti.

2. FUnes ceciderunt mihi in præclaris: funes mei hæreditas mea, hi ceciderunt mihi in præclaris mi JESU tunc, quando per te præclarissima totius creaturæ gemma mihi est restituta, & reddita. Redditi autem non vulgari quopiam modo, sed verè in præclaris, in doloribus scilicet tuis, in vinculis tuis. O quanti æstimandi sunt mihi funes tui, hoc est, dolores tui Domine JESU, quibus mihi hæreditas mea cœlestis

quam ego vivendo luxuriosè, abeundo peregrè decoxerā, restituta est? O quam cautè hæreditas hæc mihi, & curanda, & servanda est, quæ tanti constat quæsitori meo, ut pro funibus hæreditatis meæ debuerit ille sustinere funes Passionis suæ.

3. ALligatus est IESUS, & in flagella paratus, tu solutus quasi onager incedis, renuens alligari, refugiens flagellari. Hoc scilicet est dilecto conformari, hoc est in myrrhæ collibus versari, hoc est fasciculos myrrhæ colligatos offerre. Ah mi IESU, quàm multi te contemplamur nudatum, alligatum, flagellis subjectum, quàm pauci tamen propter te, tecumquè nudari, alligari, flagellari gaudemus, aut contenti sumus? Da humillime IESU, qui in Passionis tuæ hora, singulis momentis, novo fervore, novos dolores, pro me subibas; ut ego singulis momentis, recenti spiritu, tibi servire, & novis modis me tibi, tuæque columnæ, & Cruci, alligare, tibique placere, & conformari studeam, ut omnes inventiones meæ, tuæ inserviant dilectioni, imitationi, possessioni.

Feria 6.

24. Flagellatio Christi

1. CRudele spectaculum, & dignum ad quod sol exhorrescat, intremiscatque terra. Certè Angeli pacis amarè flebant, Regem Angelorum flagellari aspicientes. O indignissimam tragœdiam, rerumq; catastrophen! servi Dominum, subditi Regem, homines Deum, creaturæ Creatorem, impii Innocentem flagellant; injustè, quia sinè ulla causa; indignè, quia tantam personam; ingratè, quia eum, à quo tanta bona acceperant; crudeliter, quia cum tanta animi rabie, maximoque patientis dolore; ignominiosè, quia publicè; & sordido supplicii genere. O quàm multæ doloris causæ, & circumstantiæ,

quibus tamen ego nihil moveor, ut cessem à peccato; ut exeam de tepore, ut Regi meo in passionibus conformer. Heu! quàm multa flagella peccatoris, si tam multa innocentis? Si hæc in viridi ligno faciunt, in arido quid fiet? si Christi flagellatio à matutinis totâ die, nonne peccatorum erit per totam æternitatem?

2. O Quàm durè tractanda est mihi caro mea rebellis, siquidem Christus tam immaniter affligi suam innocentissimam patitur? Et carni quidem Christi nihil opus erat tanta pati, mea caro longè plura meruit sustinere, utpote quæ debuerit in æternis ardoribus ardere. O si pondus sensualitati detrahere, si illam jugiter discretè affligere, si illam prudenter confundere, animæque regimini subjicere sciam, & velim? Quis unquam hosti petenti ignem, quo ille combusturus sit domum exhibitoris ipsius, concessit? quid porrò ego facio, quando sensualitati in cibo, potu, somno, jocis, mollitie, indulgeo, quàm flammam hosti meo, quâ ille me ipsum exurat, concedo, quàm obsessis hostibus victualia, & voluptuosa etiam (proh dementiam!) suppedito? hoc non est expugnare, sed confirmare hostem. Disce ab JESU tractare carnem, verbere, fame, siti, inediâ, fatigatione, frigore, neglectu; duritie, asperitate, hoc enim est verè carnem odisse secundum mundum, amare secundùm Deum.

3. VIdesne anima mea JESUM, amorem tuum, illum modò candidum, jam jam sanguinis purpurâ rubicundum, totum plagis lividum; vulneribus saucium, sanguine cruentum, dolore exhaustum, ignominiâ abjectum, totum denique alium? sic alligatum, sic tractatum offer Æterni Patris conspectibus, ut saltem propter tam miserum spectaculum misereatur tuî, & totius mundi. Offer ipsum JESUM, ipsimet JESU, & per ista ejus vulnera misericordiam posce, dolens, quòd ejus tantis doloribus hactenus gratam te non exhibueris. Offer Spiritui Sancto, & pete, ut te ob hunc talem JE-

SUM illuminare, purificare, accendere, confirmare in bono, præservare à malo semper pergat. Immisce te, & suppone plagis JESU, quæ jam in ipso locum non habent amplius, & eas tu excipere concupisce. Convertere, vel converti appete, in lacrymas tam copiosas, ut iis balneum abluendo Christo, balsamum illinendis ejus vulneribus suppeditare possis. Roga JESVM ipsum, & amorem ejus, ut velit subtrahere concursum carnificibus istis, ne ipsum flagellare possint.

Sabbato

25. *Purpurea chlamys. Corona spinea.*

1. NIhil opus erat, ô milites, hac purpurâ JESVM vestiri, quem jam flagella carnificum vestiverant suo sanguine, an quia crudelitatis pudebat, tegenda fuit, an quia quem indueratis vestrâ crudelitate, lubebat etiam vestire ludibriô? an iste est mos peccatorum, ut lancinent Christum sceleribus, interea tamen, vel hypocriticis illudant moribus, vel sacrilegis integant velaminibus, vel per impudentiam glorientur, & triumphent de iniquitatibus? O homo videsne qualem vestem Christo circumdederis, quàm illa fœda, quàm spurca, quàm vilis? Hæccine est illa innocens stola prima, quam ipse tibi in Baptismo contulit? ideone contulit, ut eam ita fœdares? O ingrate, redi ad Patrem, supplica cum prodigo, ut tibi proferri jubeat stolam primam, primæ similem, ut te scilicet gratum, sanctum, perfectum in oculis suis faciat.

2. QUid tibi & spinis mi JESV, gratiæ caput tuum, caput gloriæ spinis horret. Heu spinæ pungentes, & planè ac si in creatoris injuriam essetis conditæ, sic affligitis caput Majestatis. At enim non spi-

næ culpandæ sunt, sed humanæ malitiæ. Ego Christi corona sum, sed spinea, pulchro nomine, laudabili professione, Sancto instituto glorior & appellor, sed non vivo, non respondeo, non sum quod dicor. Ager sum sed spineus, & Christo tantùm tribulos parturio, scilicet super te mi JESV venit illa Patris nostri maledictio. Maledicta terra in opere tuo, spinas & tribulos germinabit tibi, respice JESV dolores tuos præsentes, & fructus surgentes, nonne spinæ omnia? Heu me si etiam in his maledictis terris connumeror?

3. MI IESV, vita præsens, vita spinea est, ego illam stultus auream puto, plumeam cogito & cupio; quòd putem patet, quia amo: quòd cupiam, patet, quia in hac vita pati recuso: quam si spineam scirem, pressuras ejus ferrem, & molestam esse non mirarer, imò mirarer non esse. Quis calcavit spinas, & non est sauciatus? quis vixit in hoc mundo, & non est afflictus? Ecce te oportuit pati mi IESV, ego autem eximi volo à puncturis, qui tamen hæreo in spinis. Pungant me mi JESV propter te spinæ vitæ hujus, & non teneant, ut sic cupiam compati nunc tibi, possim autem postea cohabitare tibi. Da ut plus delecter spinis tuis, quàm mundi rosis, sit mihi omnis consolatio mundi spinea, sit mihi omnis afflictio propter te rosea. O utinam hoc sentiam in me, quod video in te.

Dominica 4.

26. *Arundo, Genuflexio, Consputatio.*

I. ARundo in manu Christi, quid est, nisi omnia esse arundinea, & nullius frugis in conspectu Dei? quid est, nisi omnia tam facilè à Deo annihilari & immutari posse, quam facilè arundo moveri, frangi potest.

potest. Arundo ista, contumelia Christi est. O si sciret cujus in probrum cooperetur, quantum sibi metueret? in cujus manu est, ei probrum facit; quid audacius, & indignius, si sensus & ratio subesset? sed ô peccator, de te fabula narratur, qui licèt arundo sis, licèt in manu Christi sis, tamen non vereris esse Christo Redemptori tuo contumeliosus & probrosus. Quàm facilè frangitur arundo, tam facilè perdi potest peccator à Deo: & nihilominus inflaberis tu arundo vento agitata? ô palea à tritico segregata. Sceptri te putas esse vice, cùm arundo sis, & quidem arundo in manu Christi, facilis confractu, igni nata, pondere & valore cassa, nullatenus solida, Spiritui Sancto te exhibens minimè tractabilem, sed refractoriam, rebellem, immotam ut saxum.

2. QUæ ista tam subita mutatio? qui modo spinis coronabatur, jam coram illo genu flectitur? an talis hæc est flexio, qualis coronatio? nescit proficere nisi in pejus malitia, & qualem fecit Regem coronando, talem adorat & salutat genuflectendo. Nempe Regem dolorum te fecerunt mi IESU, ideo, dolore plenas afferunt salutationes. Quid hinc mihi documenti Bone IESU? primum quidem honores, quos ego tibi exhibeo, sæpe tibi dolori & illusioni esse, ob suas imperfectiones, defectus, inconstantias. Dein, doces me quid præstare debeam tibi pro Passionibus tuis; scilicet honorem, subjectionem, reverentiam, ut sic veros tuos honores, & ignominiosos dolores, meis qualibusqualibus in gloriam tuam obsequiis rependere coner. O Anima mea disce, & assvesce Christo hæc exhibere quàm creberrimè, quam accuratissimè; potissimum vero in Sanctissimo Sacramento, quàm frequentissimè, humillimè, ferventissimè, salutationes, visitationes, genuflexiones, prostrationes exhibe.

3. O Rex probrorum: vultusne tuus sordium, & sputorum receptaculum est? O stupor super stupores! IESUS sic sese abjicere potuit, ut in suum vultum illum Theandricum, quem Dei Persona faciebat, & suâ Digni-

tate Divinâ per unionem Hypostaticam ornabat exspui permittat? Proh superbia! quousque locum habes in mundo? cur tanto pudefacta spectaculo ad inferna præceps non ruisti? humiliavi me aliquando; nunquam tamẽ ut Christus. Esto faciam ego me infernalium etiam sordium fœciùmque sentinam, nunquid Christi humilitatem æquabo? Et tamen: ah quàm rarò, repugnanterque humilior? quàm refugio, & non fero contumelias ac confusiones, quàm facilè mihi complaceo, quàm libenter laudes meas appeto?

Feria 2.

27. *Ecce Homo.*

1. ASpice Anima mea opus manuum tuarum, tibi per istud [*Ecce*] propositum. Si nescis quid fecisti? Ecce Homo, ecce opus tuum, ecce IESUS fœdus est, & fædatus, & saucius, & vulneratus, non est illi species, neque decor, non est illi aspectus, vermis est, & non homo tu fecisti talem, quia peccâsti. O infelix non te commovet spectaculum hoc? non exhorrescis enormitatem malitiæ tuæ? non duceris pœnitudine super tanta nequitia tua in Unigeniti Dei Filii IESU Christi contritione? Si quis Patrem tuum sic tractâsset, non indignareris illi? si tu amicum tuum, vel Patrem tuum sic tractâsses, non te malitiæ tuæ puderet? non omni ratione conareris tam impium facinus dignâ pœnitudine delere? Nunc ergo aspice frequenter hominem hunc anima mea, & execrare opus tuum, deteſtare peccata tua, deprecare IESUM sic abs te tractatum.

2. VIdisti Anima mea quid feceris in homine isto, vide etiam quid ipse fecerit in seipso? Fuit Deus, ecce jam Homo; fuit dives, ecce jam pauper; fuit innocens, ecce accusatus, & punitus; fuit Rex, ecce ludibrium;

um; fuit homo, ecce vermis. O quàm copiosum spectaculorum theatrum, tibi modò in isto uno homine, proponitur? vis humilitatem? ecce homo humilis. vis patientiam? ecce homo patiens, & patientiæ portentum, vis obedientiam? ecce homo obediens: quidquid vis, ecce homo omnium tibi exemplar, Magister, Speculum, et heu nunquid tu talis homo es? nunquid esse debes? nunquid conaris? vis scire qualis homo esse debeas? Ecce homo. Vis scire qualis futurus eras homo, si hic homo non fuisset propter te talis factus homo? Ecce homo.

3. ECce Homo. Ah quid qualisue factus propter me? ego autem quid tandem feci hactenus, ac facio propter illum? & quid me facere, fecisseque jam decuit propter talem Deum Hominem? O quando me resolvam resolutione seria, ut tandem serviam Christo usque ad defatigationem, ad passionem, ad abjectionem, annihilationem. O quando nihil in me vivet, erit, eminebit aliud, nisi Hic Homo? Heu quousque istum terrenum hominem, non hominem, sed jumentum portabo? quando induam illum cœlestem hominem, qui secundùm Deum creatus est, non de terra terrenus, sed de cœlo cœlestis? Mi IESU, qui factus es propter me homo, & talis homo; da, mihi ut aliquando desinam esse talis, qualis sum homo: incipiam autem tibi esse per omnia mihi possibilia similis homo.

Feria 3.

28. *Vnde es tu? Non haberes potestatem. Majus peccatum habet.*

I. MIrabilis hæc interrogatio, unde es tu? eamque & tu ad IESUM usurpa, ex eoque reverenter, & humiliter quære. Mi IESU unde es tu? scio quòd sis à Deo, quòd à Deo processisti, & venisti, scio quod sis homo con-

conceptus de Spiritu Sancto, natus de Virgine, sed hoc non quæro abs te mi IESU, illud quæro unde es tu? tu sic saucius, sic illusus, sic abjectus, sic sanguinolentus? Unde es tu in tantis injuriis tam mitis, in tantis doloribus, tam patiens, in tanta desolatione, tam constans? Nec mirare quòd ego quæram hoc, etenim quærunt illi, qui in te semper desiderant prospicere Angeli scilicet, & dicunt. Quis est iste qui ascendit de Edom & de Bosra, tinctus sanguine. &c. An à peccatis meis, & iniquitatibus meis talis factus es? An ita plagatus es in domo eorum, qui diligebant te? an bonitas naturæ tuæ, fecit te in tantis malis tam bonum? tam mansvetum, tam mitem? Unde es tu anima mea, tu peccatrix olim, modò mundior; tu olim vaga, modò firmior: tu prona quondam in malum, modò constantior, nec sic aversa à bono? Nonne id habes à IESU Christi sanguine? & quid retribuis?

2. INdignationem Pilato movit silentium Christi, jactabat potestatem vitæ & necis, sed Christus animosè ferociam retundit, & ait; non haberes potestatem adversùm me ullam, nisi tibi datum esset desuper. Hoc est humiliari scire sub potenti manu Dei, hoc est ipsas etiam injurias acceptare, non tanquam à malefactore, non tanquam ab injurioso, sed tanquam à manu Dei venientes. Nec est ulla efficacior fructuosè sustinendi injurias ratio? quàm cogitare, sibique persvadere, quòd Deus potestatẽ fecerit injurianti, injuriã faciendi. Quis vero audebit, nolle id sustinere, quod intelligit Deum, ut sibi accidat, vel permittere, vel etiam præcipere? Dominus Deus hoc mihi sub titulo injuriæ humanæ misit, ego mancipium Dei mei illud non acceptabo?

3. VEré majus peccatum est, Christi ablutum esse, tam sæpè, tam copioso sanguine, nec tamen dignè Christo, Christiqve sanguine vivere? majus enim peccatum est in magna gratia minus bonum esse, quàm in parva gratia valde malum esse. Sicut enim ubi abun-

davit

davit delictum, abundat gratia; ita ubi gratia abundavit, delictum sæpe abundat. Unde etiam in die judicii remissiús erit terræ *Sodomorum*, quàm domui Iuda; quare? utique quia si in Tyro & Sydone factæ fuissent virtutes istæ, quæ factæ fuerant in Iudæa, in cinere & cilicio pœnitentiam egissent. Nunc ergo tu Capharnaum, quæ à Deo usque ad cœlum exaltaris, vide, ne usque in infernũ descendas, & tu qui posuisti os tuum in cœlo, vide, ne usque ad inferos superbia tua detrahatur. Et quis tam sanctus erit, cui vel ipsa sanctitatis, & justitiæ gratia terrorem, timoremque hunc non incutiet?

Feria 4.

29. *Ecce Rex vester. Regem vestrum crucifigam. Non habemus Regem.*

1. Hiccine Rex tuus o anima mea? an te pudet exprobrationem hanc Pilati audire? an potiùs gloriæ tibi ducis talem te Regem habere? si ita est, dic ergo omnibus tuis sensibus, affectibus, motibus: Ecce Rex vester, huic vos conformate, huic vos submittite. O ira, ecce Rex tuus mansvetissimus, cur te non regis? ô cupiditas, ecce Rex tuus moderatissimus, cur te non inhibes? ô lingua, ecce Rex tuus tacitissimus, cur te non frœnas? ô caro, ecce Rex tuus mortificatissimus, cur te non affligis? si ille Rex vester, utique vos subditi; si ille talis Rex, cur vos non tales subditi? vide, & aliquando intellige anima mea, qualem te deceat esse sub tali Rege.

2. REgem vestrum crucifigam? an hoc absurdum Pilate? ô si scires illum etiam Regem tuum esse, & Regem Regum, tum diceres, Regem meum,

Regem Regum crucifigam! sed quin tu magis absurdum reputas homo, Regem tuum JESUM, in tuo corde crucifigere? Non solis peccatis gravibus crucifigitur Christus, sed etiam quibusvis imperfectionibus, deliberatis peccatis, immortificationibus, scandalis, verbositatibus, tepiditate, inconstantiâ, neglectu proficiendi, neglectu aliorum salutem, Christiq; gloriam promovendi. Horum si quando se dat occasio, tu vide quid agas? potiùs) dicas, itane verò mi JESU, ego te Regem meum crucifigam, in Cruce pendere sinam? &c.

3. NOn habemus Regem. Quæ ista libertas & emancipatio? an justo non est lex posita: facit enim ea quæ legis sunt naturaliter, & non ideo quia præcepta lege, sed quia honesta per se, quia placita Deo? ô beata anima, quæ ita comparata est, ut sine Rege regatur, sine regula vivat ad regulam, quam intra servitii divini limites, non timor, non præmium, sed charitas, sed gratia, sed natura, sed sancta, roborataque consvetudo detineat, talis anima dicere potest: Non habeo Regem, nisi amorem; quocunque feror, amore feror. Amor meus, pondus meum; etsi Deus meus non præcepisses, etsi non promisisses præmia, non comminatus esses pœnas, non conferres beneficia, ego servire tibi vellem, voluissem, & volo JESU; tuus amor, tibi complacendi desiderium, sit Rex meus, Cæsar meus, pondus meum.

Feria 5.

30. *Major tumultus. Si hunc dimittis. Barabbæ dimissio.*

I. QUantò magis Pilatus laborat pro JESU, tantò ampliùs furunt & tumultuantur Iudæi contra JESUM. Quis est iste tumultus, dum JESUS est liberandus? An non est ista interior pugna, quam sentit

homo, dum à consvetudine prava consurgere, & quasi a vinculis & morte JESUM eripere contendit? abjicienda est occasio peccati, resistendum cupiditati, sustinenda, vel condonanda injuria, subeunda confusio: prô quanti tumultus in corde! vis illos sedare? sic age. Constitue una ex parte JESUM, hunc Regem dolorum, ex altera parte illam occasionem, illam injuriam, illam confusionem, & cogita quam partem deceat te eligere & præferre, IESUMne, an aliam? & nonne JESUM præferes?

2. SI hunc dimittis, non es amicus Cæsaris. Ultima hæc est machina Pilato expugnando à Iudæis admota, & quidem (proh fortunam!) feliciter. Ille Pilatus, quem tumultus, quem Principum authoritas, non commoverant ad damnationem Christi, hunc unicum verbum pervertit. Et quod istud verbum, nisi illud nefandum, & pudendum; Quid dicent? Illud inquam hominibus placendi, ac satisfaciendi desiderium. O respectus humani, qui soli, & semper, JESUM, etsi omni ratione repugnante, nihilominus infandissimis, & funestissimis, addicitis supliciis. O cæcæ visiones, ô non respicientes respectus, quanta est vestra vulgò in animos hominum potestas! propter vos nihil non agitur mali; propter vos nihil non agitur boni: vos facitis, ut mala negligantur, sed malè; vos facitis, ut bona omittantur, non bene. Et quæ potest esse magis mala improbitas, quàm unico hominum aspectui, gratiæ, favori, judicio, Deum postponere universum? Hæc certè est injuria super omnes injurias, quæ Deo possunt irrogari.

3. SIc expugnatus Pilatus statim dimittit Barabbam. Impossibile scilicet est hominibus satisfacere, & servire Christo, necesse est omnino, aut Christum, aut Barabbam solvi. O mi JESU, quoties ego Barabbam dimisi liberum, te verò morti addixi, & ad Crucem duxi? quanquam & tu mi IESU, hoc ipsum in tua Passi-

one

one egisti propter me, me enim ire jussisti liberum, te autem morti crucis obtulisti vinctum, extraxisti me de luto fæcis, & ipse in limo profundi hæsisti. Comedi ego uvam acerbam, tui autem dentes stupuerunt; pacis meæ disciplina cecidit super te: & quid ego retribuam tibi, nisi hostiam laudis, gratiarum actionis, amoris, & etiam vicissitudinis; ut scilicet si quando, aut offendendus tu, aut Barabbas propriæ meæ voluntatis mortificandus: hunc potiùs malim affligi, & me pro te contemni, quàm te à me offendi, ut sicut tu pro salute mea prostituisti omnia tua, ita & ego pro gloria tua exponam famam, exponam vires, exponam commoditates, exponam vitam, sanguinem, omnia. &c.

Feria 6.

31. *Damnatur JESUS ad Crucem.*

1. DAmnatur JESUS. Quid mihi fiet? si justus non salvatur, impius & peccator ubi parebunt? Audite impii, qui Dei judicium ita contemnitis, ac si illud futurum non crederetis; potuit innocentia damnari apud iniquos; nequitia apud justum Iudicem Deum non damnabitur? Invenit Pilatus quomodo damnaret JESUM, non inveniet Deus, quod damnet in peccatore? Et non times Deum ô homo: tot tantorumque scelerum conscius? Damnari non vis à Deo? damna te ipsum coram Deo.

2. DAmnatur JESUS. O damnationis rei, caput erigite; damnatur enim salus & vita, ad vitam vestram & salutem instaurandam. Damnatur innocentia, respiret noxius; in salutem enim ejus est ista damnatio. JESUS non solùm accusatur, non solùm vituperatur,

superatur, non solùm examinatur, non solùm judicatur, sed etiam damnatur: tu te extra censuram, extra reprehensionem, extra inquisitionem, extra admonitionem, extra judicium, extra damnationem esse vis? Non est postremus iste humilitatis gradus, imò tantò altior, quantò rarior; videas in multis, multos alios humilitatis gradus, hunc non item, nisi in valde perfectis, & ad IESU Christi mores benè conformatis.

3. DAmnatur IESUS, tu absolvi desideras? si in eodē judicio ab eodem Iudice, IESUS damnatur, solveris autem tu? quis te IESU discipulum, & non potiùs Barabbæ sodalē vocet? An non si Patrēfamilias Beelzebub vocaverunt, tantò magis domesticos ejus? quomodo ergo tu placere potes mundo, ut non displiceas Christo? Certissimum signum est, te Christo dissimilem esse, si te mundus suâ sententiâ absolvit. Tunc verò Christo similis es, quando te mundus, eodem quo Christum loco reponit, quo autem loco Christum mundus ponit, loco damnationis, odii, persecutionis, Crucis, purgamenti, stultitiæ, scandali, peripsematis; es tu hoc eodem apud mundum loco? spera te prope ad Christum accessisse; proinde plùs ama mundi odia, quam studia; Etenim si placueris mundo, omnino necesse erit, te displicere Christo.

Sabbato.

32. *Traditur voluntati Iudæorum. Exutus Chlamyde, Suâ Veste induitur.*

1, DAmnatus IESUS traditur voluntati Iudæorum, manibus autem carnificum. Hic cogita anima mea IESUM, in manibus ac potestate tua esse, ut eum vel crucifigas, vel a crucis morte liberes. Ecquid potiùs ages?

non te ad pedes IESU abjicies? & per omnia jura & sacra testaberis, te ejus sanguinem amare, dolere ejus dolore, & in crucifixionem ejus nullo modo consentire? Nolo, nolo, protestor mi IESU, nolo mortem tuam.

2. POstquam JESUS damnationis nuntium audîsset, sine dubio immensas Patri Æterno egit gratias, quod se adduxisset in horam hanc damnationis, quâ posset in honorem ejus, in salutem vero hominum mortem Crucis appetere, obtulitque illi suam illam damnationem, ad tollendam Adæ, posteritatisque ejus condemnationem; non solumque non incusavit injustitiam sententiæ, sed inusitatâ quadam cordis hilaritate, amorisque fervore, illam auscultavit, & ad Crucis trophæum festinavit, longe alacriùs, quàm solent ii, quibus aut regii fasces, aut triumphales pompæ decretæ sunt, jucundo quodam animo memoriam futuræ illius diei recolere solent, & exspectare. Vide jam quas tu gratias Deo in contemptibus agas? quomodo te divinis obsequiis, honoribusque offeras? quomodo aspera, aut etiam iniqua aliorum de te judicia auscultes? quomodo formides timore præscitæ confusionis?

3. DUcendus ad mortem JESUS, ut cognosceretur ab omnibus, chlamyde exuitur, suâ veste induitur. Quis nostrûm est (qui scilicet imitationem Christi jactamus) qui subiturus aliquid in conspectu hominum omnis generis, præsertim sibi notorum, non dico infame, crudeleque, sed vel aliquantùm indecens, ac vile, subiturus aliquid confusionis, deperditurus de opinione doctrinæ, ingenij, virtutis, generis, industriæ, non cupiat nõ agnosci? En IESUS alienas vestes ponit, suas sumit, agnosci in sua vilitate, & ignominia vult, & ob omnium ora, oculosque, inter latrones ad Crucis patibulum pergit. O IESU, quando tandem hoc germano Spiritu tuo implebor? quando ita crucis, & confusionis tuæ, fame, & siti crucizbor, ut eam non solùm non fugiam, sed etiam quæram, & per omnes circumstantias ultro mihi augeam, & aggravem?

aggravem? IESU per viscera tua peto, da mihi famem hanc ardentem, assiduam, efficacem: volo statim, volo hodie, semper, in omnem Crucis ferendæ, & ignominiæ subeundæ augendæque occasionem imminere.

Dominica 5. seu Passionis.

33. *Crux Christo imposita & bajulata.*

I. O Quàm non æquis donamur, tu Piissime JESU, & ego vilissimus homuncio, partibus? Tibi hodie Crux mea: mihi caro tua: ego paravi tibi, & imposui Crucem, tu parâsti mensam in conspectu meo. O Amor JESU quid non excogitas? mihi debebatur Crux, tu autem amor dedisti illam Christo pro me, ipsum autem Christum in Sanctissimo Sacramento adducis mihi. Mi JESU, quo te sensu, quo gustu, quâ fame, recipiam? nolo aliam præter illam, quâ tu Crucem oblatam tibi suscepisti, & amplexus es. Mansvetissime JESU, per illud cor tuum suavissimum te rogo, instilla mihi affectum illum tuum Crucis tuæ, ut illo ipso, sẽper erga te, erga Sanctissimi tui Corporis Sacramentum, nec non erga Crucem tuam ferri velim, & possim, & gaudeam.

2. CRux Christo imposita, est onus peccatorum nostrorum in agno peccata mundi tollente, est opus nostræ redemptionis, est præceptum Patris, est principatus ejus super humerum ejus, est contemptibile lignum, quo in diluvio salvamur; JESUS autem Crucem bajulans quid est, nisi spectaculum Patris, victima mundi, botrus torcular suum portans, seu illi impositus. Imperator armatus, scutum hominum, ara simul & victima: vexillifer, & antesignanus, omnes ad se sequendum provocans; Christianorum Stemma, sigillum,

prototypum

prototypon, Adam sub ligno vetito non carpens, sed solvens fructum ejus. Ex his omnibus carpe tu fructum imitationis, gratiarum actionis, admirationis, compassionis, gaudii. Non tam probrosum est Christo Crucem suam ferre, quàm peccatis Christianorum offendi; ob Crucem sibi impositam non est iratus; ob peccata, quantis nos malis non affecit, & pergit afficere Ecclesiam quotidie? quomodo vel ipsum sui Sanctissimi Corporis Sacramentum ab Hæreticorum, Turcarumque pedibus calcari sinit? scilicet intolerabilior illi Crux peccatorum est, quàm quævis alia; quoniam ne illam ferret, istam pertulit, & perfert.

3. BAjulat Crucem JESUS, jam fractus, & destitutus viribus, præ fame, siti, vigilia, vexatione, flagellis, verbere, doloribus, contumeliis, itineribus, hostium odio, statione tam longâ, similior mortuo quàm vivo; & nihilominus quasi integer esset viribus, Crucem suam tulit, & funesto illi oneri, humeros miserabiles supponit. Ubi meæ deliciæ & delicati nimiùm labores? vix tantillo fatigor labore; jam mei rationem haberi, jam meliori compensari tractatione, jam majori existimatione rependi cupio; quietos annos velut emeritus exigo, immunitates ab ordinariis postulo. Hoc scilicet est Crucem suam etiamsi fortè fatigatus sis, exemplo JESU ad extremā adducti subire? imò hoc est eam vix acceptam projicere, & pondus ejus fastidire. O JESU da mihi heroicum tuum fervorem, ardentissimamque sitim, avidissimam famem tuam, in appetendis, subeundisque doloribus, & contemptibus propter te, quæ nunquam langueat, nunquam expleatur, nunquam dicat, sufficit; sed potius affer, affer, amplius Domine, amplius.

Feria 2.

34. *Mulieres sequentes. Lamentantes consolantur.*

I. CONsidera, quomodo totâ fremente contra Christū Judæorum, gentiliumque turbâ, eumque ad mortem deducente, repertæ nihilominùs sint aliquot animæ, quæ illum sic tractatum flerent, & lamentarentur; & quidem fæminæ erant, naturâ timidæ, fragiles, contemptibiles; sic scilicet infirma & stulta, & contemptibilia mundi elegit Deus ad suam sapientiam, & relictis potentibus, magnatibus, sapientibus, superbis, donat infirmis, & abjectis sentire posse mysteriorum suorum sensus, eorumque dulcedine pasci. Quis discipulorum ausus est tantùm, quod audent hæ modicæ fæminæ hoc tempore? nempe Deus sigillatim fingit corda hominum, & ex quibus vult instrumentum sibi format aptum suis operibus, quod gnarum suæ ineptiæ, bona Deo, mala sibi tribuere sciat. Hinc videas rudes vulgò homines, plus suavitatis in orando experiri, quàm doctos; imperitos faciliùs, & feliciùs magna etiam exequi, quàm peritos & versatos; scilicet Deus magis præstò est iis, qui se ejus auxiliô magis egere sentiunt. Itaque & tu si vis promptum auxilium Dei experiri, nihil te esse, possèque practicè agnosce, quanto meliùs id in te de te sēseris, tātò celeriùs, ac robustiùs, iuvaberis.

2. LAchrymis compassionem super Christum ostendunt, hæ miserabiles Sanctæ matronæ, & quidem illæ in IESU nihil forte aliud, præter purum hominem calamitosum, nuper in aliquos suorum beneficum, nunc verò indignissime habitum, & turpissimæ morti destinatum agnoscebant. Quid jam me hoc, quod verè est, de Christo credentem, facere addecet, cum illum tam indignè tra-

ctatum video? & quidem cùm me in causa esse agnosco? prô pudor, & duritia cordium! quàm sæpè vincimur à mulierculis, & rudibus, & sæcularibus, & occupatis hoc mundo? nos scilicet viri spirituales, sapientes, Deo devoti? quot ego totâ vitâ meâ, imò hoc anno, in Christi gratiam, in laudem Dei lacrymas fudi? & quid dicam, quot adii pericula, labores pertuli, onera sustinui?

3. O Nunquam frustra in Christi compassionem profusæ lachrymæ! plorant mulieres, vertitur IESUS, & sui oblitus, alienum fletum solatur. O quàm promptus est ad beneficia repetenda JESUS; quàm tardus idem, ad vindicandas injurias; tot accepit in Passione sua injurias, neminem tamen ultus est: unicum accepit compassionis affectum, mox rependit. O miram IESU suavitatem! ô raram gratitudinis virtutem in nobis, & præsertim erga Deum! utinam illam discam ab IESU!

Feria 3.

35. *Beatæ steriles. Montes cadite. si in Viridi.*

1. BEatæ steriles animæ, quæ peccatis suis Christo mortis causam non præbuerunt, vel leviorem præbuerunt; quisquis est, magnus est; ego autem talis non sum, qui super multitudinem arenæ maris peccavi. Utinam sterilior essem, aut planè sterilis ad peccandum, ut beatus hodie abs te IESV essem? & quando tandem pigebit me, offendere te? quando tandem renuntiabo perfectè omni non solum malitiæ, sed etiam vanitati, tepiditati, imperfectioni? Beata illa sterilitas, quæ frenans concupiscentiam, domans irascibilitatem, emendans malitias, supplens ignorantiam, fetum peccatorum extingvit, & concepta suggestionum pravarum semina elidit,

dit. Istam sterilitatem animæ meæ quando tribues mi IESV! o quare non modo, quare non hâc horâ finis turpitudini meæ?

2. MOntes cadite super nos. quorsum iste imber mi JESU? formidanda hæc pluvia est. Sed tamen justitia tua Deus, sicut montes Dei; & quis sustinebit eã, quando congregabis gentes, & disceptabis cum eis? Duplices montes habet Deus, alii sunt svavitatis, alii severitatis. Primi sunt, mons misericordiæ, mons Gratiæ, mons exspectationis ad pœnitentiam; mons Beneficentiæ, mons admonitionis, inspirationis, vocationis, mons Paternæ correptionis, mons promissionum æternarum: Beati verò montes, & optandi, qui utinam cadant super nos, & obruant nos, absorbeantque ad salutem. Secundi montes sunt. Mons justitiæ, mons vindictæ, mons reprobationis, mons tribulationum, & pœnarum, mons iræ & furoris, mons exprobrationis, mons damnationis æternæ, & ardorum sempiternorum. O montes graves, & intolerabiles, quorum memoriam recolens Iob, ne ipsius quidem memoriæ eorum pondus ferre valuit. Illos priores montes, qui nunc negligunt, qui dejiciunt, qui dissipant, complanant, quando in mortis, & Iudicii die, posteriores montes imminere sibi, & impendere videbunt, tunc primùm clamabunt: O montes pietatis, montes sancti, montes benigni, cadite super nos; at serò. Nunc, nunc hos montes excipiam, ut illos non timeam Domine IESU.

3 VEre virens lignum Christus, qui de florente Virga, Virgine sancta excrevit: nunquam virore caruit, nunquam illum deperdidit, nunquam imminuit, sed potiùs sicut lignum plantatum secus decursus aquarum, ne folium quidem dimisit, fructum vitæ semper in tempore suo dedit. Virens lignum Christus, solus inter omnia ligna sylvarum & ariditatem, & sterilitatem non admittens; unde etiam nec securim nec ignem metuens. Unde autem in viridi isto ligno tanta faciunt! an hoc est severitatis

exemplum Divinæ, quod ipsa proponit, ideo, ut sapiente flagellato, & innocente punito, pestilens sapiat, & peccator pœnitentiam agat: quoniam si naturalibus ramis non est parsum, quomodo parcetur adoptivis? Si ego adhuc in virente ætate tam sum tepidus, & delicatus religiosus, quid fiet in ætate fractiore? Si tot præventus, & vallatus gratiis, tamen cado, quantùm caderem, si illis carerem.

Feria 4.

36. *JESVS sub Cruce deficit. Simon portare cogitur.*

1. JESUS sub Cruce deficit. Docet crucem patientiæ, abjectionis, mortificationis, laboris, pro Christo & animarum salute, ad defectionem usque esse portandam: cadere & mori sub Cruce Christianum, Religiosum, JESU socium decet, abjicere illam non licet. JESUS sub Cruce deficit, tu non deficies adhuc sub peccato, & à peccato? non deficies à libera, & soluta, & tepida vita? IESUS sub tua Cruce deficit, ne tu sub ejus unquam deficias jugo. Infirmitas enim ejus tua est confirmatio; ne accusa gravitatem & onera Christianæ vitæ, Religiosæ vitæ, spiritualis vitæ, nondum te illa ad defectionem pressit, sicut tua vita mala Christum pressit, nondum vitam Christi & Crucem, ad defectionem virium portâsti; & estò portaveris: portavit & IESUS propter te, prior te; non dignus est, ut posterior tu portes pro illo? IESUS fert Crucem usque ad defectionem, non te pudet mollitiei tuæ? digitus dolet, caput afflictum est, debilitas invasit, jam eximi à communibus officiis, & pro te supppleri poscis. Robusti Spiritûs non est hæc natura; opprimi potest, quiescere non potest. JESUS sub Cruce deficit, & miraris mi JESU, nos

nos illam horrere, nos ſub illa cadere infirmos, quæ te Gigantem oppreſſit? auge gratiam, da patientiam; ideo enim tu gravitatem Crucis pertuliſti, ut nobis alleviaretur. JESUS ſub Cruce deficit, ejuſque ponderi ſuccumbit, ſed ſuccumbendo Cruci pondus ademit, horrorem, & ignominiam detraxit; levitatem verò, ſanctitatem, honorem indidit. Hinc tanti ad illam concurſus, quos alioqui JESUS non futuros videbat, niſi ipſe illi ſuas vires ademiſſet, cœleſtes verò proprietates impreſſiſſet.

2. DUm JESUS ſub Cruce deficit, Simon de villa veniens eam ſubit, mirum eſt cur JESUS, qui hactenus nullius pœnæ ſocium habere voluit, ad ſolius Crucis ſocietatem admiſit, & ut Crucem Simon pro ſe, & poſt ſe ferret permiſit? An tanta eſt Crucis gravitas, ut ei ferendæ JESUS ipſe par non fuerit? an potiùs tanta omnibus Crucem ferendi incumbit neceſſitas, ut nullus ab ea ſe excuſare poſſit, ſed velit nolit eam ferre debeat? An tanta eſt etiam ejus ſuavitas, ut eam JESUS abundè perſentiens, in alios etiam effundi voluerit, & ab aliis guſtari? An oſtendere voluit Crucis fructum non ſibi, ſed aliis eſſe applicandum; applicandum autem non manentibus in villa, ſeu mundum amantibus, ſed exeuntibus de villa, ſcilicet mundum contemnentibus.

3. SImoni Cyreneo de villa, Crux imponitur, poſt JESUM portanda, cur non alicui magnatum? cur non alicui ſapientum? alicui diſcipulorum? Simon quærendus erat? quia ſolus Simon Cruci ferendæ idoneus eſt: quem ſcilicet, non pudeat ſubjici alteri, qui non innitatur prudentiæ ſuæ, qui non ſolùm ſpiritualis vitæ profeſſione glorietur, qui non ideo Chriſtum ſequatur, ut ditior, ſed ut melior fiat; uno verbo, qui obedire ſciat Deo, & omnibus propter Deum: ille dignus eſt Cruce Chriſti. O Simon, quàm invidenda ſors contigit tibi, vel coacto! O ſi mi JESU tuo id mihi contingat munere, ut Crucem tuam ſubire, poſt te ferre, fer-

re autem libenter, hilariter, avidè, imò etiam superbè possim, & velim? quodsi tam ineptus sum, & tanti amoris Crucis tuæ incapax: cogi volo, mi JESU. Saltem capax ero coactionis, si non sum voluntatis.

Feria 5.

37. *Vinum myrrhatum Gustat JESVS. Non tamen bibit.*

1. NOvercalem animum, & odium plùs quàm insatiabile, quod neq; benefacere sinè tormento novit: præbet vinum myrrhatum, crucifigendo Christo, tanquam eum confortare, aut alienare à sensu, doloreque mortis volens, sed ne illa misericordia crudelis non esset, fel admiscet. O crudelitas? si à doloris sensu alienare vis, cur fellis amarore crucias? An propinare odium Christo, quo furebas, volebas? sed quia non poteras, ideo in symbolum & signum odii fel propinabas? An rimabaris viscera Christi, quæ sola à tua rabie adhuc immunia restabant? nullum sensum Christo & membrum reliqueras inviolatum; lingua supererat, hæc igitur erat felle crucianda. Molesta erat forsan illa Christi tantis in doloribus patientia, & taciturnitas, felle carere videbatur lingua illa, & cor illud, ergo vel adventitio tingenda erat, ut saltem sic ad asperitatem, & querelas proliceretur.

2. GUstat JESUS de felle, quia hoc opus erat ad cruciatum gulæ. Infelix sensualitas, & ciborum deliciosorum appetentia, quæ Christo fellis præbet pocula. At ego miser, & ingratus, hoc Christi cruciatu ad gulæ mortificationem non excitor, sed post tot in vita spirituali transactos annos, adhuc tentationi quotidie succumbo carnali. O fel Christi, quando tandem mihi sapies, quando incentiva ista deliciarum, ignisq;

bestialis

bestialis pabula perfectè detestabor & excutiam? JESU mi, per fellis abs te gustati acerbitatem, da mihi hostis hujus perfectam, constantem, æternamque debellationē. Mihi ciborum delicias, sibi felli amarorem JESUS reservavit? sic bonus pastor & Pater sibi subtrahit, ut me pascat.

3. NOn bibit JESUS vinum myrrhatum, quia confortari noluit ad Crucis cruciatum. Nudus ab omni omnino solatio, & auxilio pati, & mori Christus voluit, ut sua Passio plena, & solitaria, & sincera, nullique commoditati permixta esset. Et tu anima mea quando disces, quando assuesces omni exui solatiô, & merum Passionis Christi calicem gustare? Renuntia exnunc in conspectu JESU Christi, omnibus solatiis, quæ percipis ex convictu, ex amicis, ex commoditate, sanitate, successu aliorum, amore & cura, habitatione, talentis. &c.

Feria 6.

38. *Ventum ad locum mortis. Detrahuntur vestes. Crucifigitur JESUS.*

1. AD locum mortis venit vita; ut ad locum vitæ venirent mortui; & fortè ideo moriente in loco illo Christo surrexerunt mortui, & venerunt in sanctam civitatem; ut quid ergo in loco mortis adhuc hæres homo? cur non festinas migrare ad regionem vitæ? Venit JESUS ad locum mortis, cur tu fugis locum & occasionem mortificationis? Non stetit Adam primus in loco vitæ, ideo stetit secundus in loco mortis, cur tu stulte primum potiùs quàm secundum Adam æmularis? Piissime JESU, gratiæ tibi, qui me à monte mortis

ad montem vitæ, terramque viventium trahis, & transfers; confirma, & radica me in hoc loco Sancto, & monte sanctificato, ut nunquam ad regionem morientium convertar animô.

2. DEtrahuntur vestes Christo crucifigendo, an non potuit vestitus IESUS crucifigi? potuit, sed crux vestitos non amat: faciliùs est in paupertate Christi nihil, quàm vel minimùm quietè possidere. Exue te homo, exue omnibus, non solùm superfluis, non solùm utilibus, sed etiam quantùm potes necessariis. Opus tibi aliquibus est, sed Crux illa non admittit, abjice. Quod non admittat perfectos Crucis amatores aspice, pares tibi, meliores te, juniores, posteriores te, egentiores te, carent quibusdam, quibus tu carere non potes; non te pudet deteriorem esse illis, quibûs exemplo esse debueras? Non te pudet pauperiores alios videre, facere, esse, velle, quàm te; cum tamen tu plùs illis ad puritatem paupertatis obligatus sis? si in Cruce nudus non es? in Cruce verè non es; quia plenè in Cruce non es, hoc enim quod retines, eò plùs de Cruce diminuit, quò plùs solatii terreni permittit. Nudos perfectè vult crux, nudos solatiô privatô, solâ vitâ communi contentos; si in cruce nudus non es? ubi eris? aut in Cruce, aut in inferno perfectè nudari debes? elige, ubi potiùs velis. Adam cùm gustâsset ex ligno vetito, indutus est. JESUS gustaturus de ligno Crucis & tormento, exutus est; an ideo, ut sicut ille cùm gustasset nudum se vidit: ita IESUS gustaturus nuditate suâ vestire illum voluit!

3. TOtâ vitâ suâ IESUS crucem portaverat ab instanti conceptionis suæ, tandem crucifigitur, & eidem configitur. Hoc est proficere, hoc est quotidie meliorem fieri, scilicet crucem quotidie plùs amare, semper mortificationem sui plus anhelare, semper sensualitatis fomenta sibi subtrahere. Crucifigitur IESUS, quando crucifigeris tu? tu inquam, qui tam pridem Crucem

amplexus

amplexus es? qui tantopere aliis crucifixionem suî suades? qui te crucifixum esse ostentas, qui alios crucifigis, qui alios crucifixos tantopere vis; & non esse, indignaris? Crucifigitur JESUS, amor ille meus: & cur ego non sum? an ego melior sum eô, quem amo? O quando tibi assimilabor, amor mi? quando tibi configar? gloriatur quidam magnus crucifixi amator, se Christo confixum esse Cruci, quasi dicat; Christum crucifixerunt milites, at non solum, etiam me cum illo, quoniam ubi amor meus est, & ego necessario sum, siquidem anima magis ibi est, ubi amat, quàm ubi animat. Item propter me, mihi, in meum bonum, Christus Cruci affixus est; at ego quoq; propter Christū, & Christo crucifixus sum. Præterea Christus Cruci affixus est clavis, at ego Christo; Christum in cruce tenent clavi, me Christus: denique quod est Crux Christo, hoc est Christus mihi, confixus est Christus Cruci, ego Christo tanquam Cruci. O mi JESU, configantur tibi alii ut diviti, ut pulchro, ut suavi, ut potenti, ut mirabili, ut glorioso, ut triumphanti: ego non sic configi tibi cupio, sed tibi ut abjecto, ut pauperi, ut humili, ut nudo, ut dolenti, ut contempto, ut contumeliîs affecto, ut crucifixo. Sapias aliis, in aliis, mihi absit gloriari, nisi in Cruce tua, absit me scire aliquid in mundo, nisi te, & te quidem non alium, quam crucifixum.

Sabbato.

39. *Titulus, Elevatio, Latrones.*

1. CHristum crucifigi, & titulum affigi, quid est, quàm peccare, & peccatum prædicare? & quoties gloriamur in rebus pessimis? si quem confudimus, si vexavimus, si irrisimus, si contristavimus, si in faciem restitimus, veluti rem benè gestam aliis referimus, quod quid est aliud, quàm titulum Christo crucifixo apponere? Christus crucifixus, titulum sibi adscribi, & nomen addi volebat, qui miraculis coruscans, nomen suum sileri ab his,

quos sanabat, jubebat, & ego non sic; ego aliquid mali subii, aliquid probrosi? sileo & latere cupio; boni aliquid conatus sum, neminem nescire volo.

2. CONsurge tu, qui evangelizas Sion, super montem ascende, elevare, quousque sola terra, sola Hierusalem dolores tuos, & portenta virtutum, amorisque tui spectat? spectet etiam aër, spectet orbis; Anima mea, quæ est ista, & cui usui parata machina, quàm elevari conspicis? An hoc pacto scelus suum Israel toti mundo patefecit, & tanquam Sodoma prædicavit? An ignominiæ dolorisque causâ attollitur? an ut tu quò tandem currere, quò confugere possis habeas; exponitur? an liber amoris, humilitatis, patientiæ, paupertatis, doloris, ignominiæ; tibi legendus expanditur? Elevatur IESUS crucifixus à terra in altum; quousque ergo tibi anima cruces tuæ parvæ, humiles, & quasi terrenæ sunt? & quando generosa & ardua perpeti incipies?

3. IESUS cum latronibus: te pudet agere cum vilibus. IESUS cum sceleratis deputatus est, te pudet humilibus, & contemptis accenseri. IESUS inter latrones est, ut inter Angelos & homines, inter reprobos & prædestinatos. Maledicit unus, defendit alter latro Christũ, salvatur unus, perit alter, prô! quid hoc? non ambo æquè vicini Christo? non ambo crucifixi? audi ô homo, Religiosus es, in cruce es, cum Christo es? sed nondum securus es? Non in cruce pendere, sed Christum agnoscere, defendere, adorare, prædicare, latroni saluti est. Non in Religione esse, sed inibi bonum esse, saluti est. Et de Cruce, & de claustro, itur ad tartara. O IESU; quid prodest te sequi, si non contingat consequi? O IESU Crux tua, professio scilicet vitæ hujus, ad salutem mihi sit, non ad ruinam, suffigar cruci spirituali, sed verè Religiosus sim, sed verè moriar tecum, sed non extra te.

Domi-

Dominica Palmarum.

40. *Vestes Christi. Omnis generis blasphemiæ. Oratio Christi pro crucifixoribus.*

1. NUdus Christus in Cruce pendet? vestimenta ipsius in oculis ejus, aut scinduntur, aut fortè obtinentur. Quid est Christum nudum relinquere in Cruce, vestes autem rapere? animæ curam negligere, corpus verò & externa curare, imitationem Christi Crucifixi, & Passiones, doloresq; ejus refugere: specioso autem servitutis ejus titulo gloriari, & veste contegi, & ob hoc solum exteriùs Christum sectari, ut honor habeatur, ut cura, victùs, vestitûs, habitationis, aliarūq; necessitatum non sustineatur. Nudus etiam tunc Christus pendet, vestes verò ejus rapiuntur, quando, quod gratiæ Dei opus est, tamen industriæ humanæ propriæ attribuitur; quando etiam, quod tu benè fecisti: alteri, vel ab altero imputatur: patitur hoc Christus in Cruce, patere & tu, solamque facti conscientiam Deo reserva. Vestes Christi servi ejus sunt, has aliquando Christus relinquere videtur, quando tribulari, vel à sanctitate eos cadere permittit. Quare autem dividuntur vestes Christi, nisi quia non sunt crucifixæ cum Christo; ita ergo & servi Christi, si cum Christo in Cruce essent, dividi ab ipso non possent. Dividuntur autem a Christo ante crucifixionem, quia rarissimus est, qui cum Christo possit sustinere tentationem, & mortificationem. Hinc Dominicâ in Palmis Christo stratæ sunt vestes, in Passione verò eidem suæ detractæ, quia scilicet triumphanti Christo & faventi multi sunt servi, ab afflicto verò, etiam sui discedere non erubescunt. Rarus sanctus in tribulatione

bulatione Christo conjunctus.

2. SI Filius Dei es, descende de Cruce. Alios salvos fecit, se non potest. Sine; videamus an veniat Helias liberans eum. Christus Rex Israel descendat de Cruce, & credimus ei. Confidit in Deo, liberet eum nunc, si vult: salvum fac temetipsum, & nos. Hæ, & infinitæ aliæ, ab omni hominum genere in Christum, in Crucifixum jactatæ sunt blasphemiæ. Nullo tempore Christus plures legitur blasphemias, quàm pendens in Cruce, pertulisse. An ideo, quia linguæ peccata, hac ultimâ coronide Christum affligere, & à Christo expiari debebant? An quia ubi ultimas Christus exerebat patientiæ vires, extremasque ducebat mansuetudinis lineas, mox mox manum de tabula ablaturus, ibi maximè ad impatientiam, & indignationem, fraude dæmonis occasiones præbebantur? An quia inchoata benè, & acta fortiter, ut quoque perficiantur constanter, præcipuè est allaborandum, quippe fini maximè diabolus invidet, & calcaneo potissimùm insidiatur. Cautus ergo esto, tantò magis, quantò magis appropinquas fini, vel vitæ, vel operum, vel officiorum. Item tantò magis Dei laudibus, & servitiis incumbe, quantò plures tibi adversarii consurgunt, & quantò magis opera tua hominibus displicent. Scito etiam extremam Sanctorũ, & perfectorum vitam, ordinariè tribulationibus & tentationibus, imprimis verò detractionibus infestari, ad hoc ergo te præpara & obarma, quantò eris Sanctior, quantò perfectiùs Crucem Christi conscenderis, tantò magis linguis aliorum, & domesticorum laceraberis.

3. O Ineffablis dulcedo cordis piissime JESU! O vocem ab initio mundi non auditam! O Dignam Dei Filio patientiam! mansvetudinem, charitatem! Ad vocem istam creatus est quasi denuo mundus, alioquin ob scelus necati Filii Dei periturus. Ad vocem istam magis, quàm ad ipsius Crucifixi spectaculum mollita sunt saxa, excitati mortui, exultavit terra, eru-

buit mundus, quòd tantam impietatem, in tantam pietatem commisisset. O vocem omnibus Christianis, & præcipuè perfectionis studiosis medullitus ediscendam! O si tu anima mea aliquantum tibi præfigas temporis, ut admirabilis hujus precationis viam, sensum, originem, proprietates, effectus, quàm solidissimè, fructuosissimè, efficacissimè consideres, ediscas, usurpare consuescas; JESUS orat pro hostibus, excusat crucifixores, tu eos, qui tibi minùs satisfaciunt ægriùs ferre audebis? Pete à Christo, cor Christi erga inimicos tuos.

Feria 2.

41. *Hodie mecum eris. Mater juxta Crucem. Ecce filius. Ecce Mater.*

1. CONsidera quàm ferventer conversus sit iste bonus latro ad Christum, qui tam optandam promissionem obtinere, & dignus cœlo evadere potuit. Vide te ipsum, quàm tu pridem in hac Cruce vitæ Religiosæ Christi causâ pendes? necdum tamen mereris audire à Christo, hodie mecum eris: quòd scilicet non tam ferventer converteris. Et non te pudet, quòd Publicani, peccatores, & latrones præcedunt te ad Regnum Dei? quantum dedecus est audire dum latroni dicitur, Hodie mecum: te autem formidare, ne dicatur tibi: nunquam mecum eris. Cur ergo non aliquando peccata, & vitiosos mores deseris? cur non resolutò animâ Crucem Christi amplecteris.

2. COnsidera anima mea, Matrem hanc supra modum mirabilem, juxta Crucem Filii consistentem. O mare æneum verè magnū, mare quidem ob amaritudinum copiam; æneum, ob animi tantam in lu-

ctibus & doloribus firmitatem! O Mater admirabilis & miserabilis, magna est velut mare contritio tua, & non est qui misereatur tui. O stupenda Mater, quæ Christum JESUM Filium parturit iterum, sed non ad vitam, verùm ad mortem, non cum exultatione, sed cum dolore, non in stabulo, sed in Cruce; non in nocte, sed in meridie. O admirabile & lachrymosum puerperium! O dura Maternitas, quæ hâc lege paris, ut prolem amittas, & cujus parere, est Filiô carere! O anima mea, mirare mecum hanc tam modestam in dolore, tam constantem in adversis, tam quietam in tanta perturbatione, tam misericordem in compatiendo, tam mitem in condonando, tam resignatam in Dei voluntatem, tam magnanimem, in honore suo propter Filium Crucifixum prostituendo. Pete supplex à Matre ista dotes istas, ardenter illi conformari concupisce, ex corde illi compatere, & modô, quô Filio suo illa compatitur.

3 ECce Filius tuus: Ecce Mater tua. O voces miras, mortaliumq; cordibus optatissimas. Filium affici Virginis: quid dulcius? Matrem habere MARIAM, quid securiùs? O Mater non dedignare nos filios, quoniam Deus non est dedignatus te Matrem, impares tibi sùmus nos, sed & Deus te infinitè dignior. Facta tamen es tu Mater Dei propter nos, fias igitur Mater nostra propter Deum; peperisti nobis Deum, pariter nos Deo. Non est hæc indigna dignitate tuâ prærogativa, ut fias Mater universitatis, quæ es Majestatis. Facta eras Mater Dei, quando de Spiritu concepisti, facta es Mater omnium post Deum, quando à Filio vocē istam, Ecce Filius tuus, audîsti; dic igitur nunc etiam Virgo Sancta, illud tuum solenne: Ecce Ancilla Domini, fiat mihi Fili mi secundùm verbum tuum. O anima mea, accipe ex hac hora Matrem hanc in tua; ut sit deinceps Mater tua. Ad illam filiali affectu accurre, illam filiali affectu venerare, illam filiali affectu dilige: illi filiali affectu assimilare, illi filiali affectu, fide,
assiste,

aſſiſte, adhære. O MARIA: ecce tu Mater mea; da, & effice, ut ſim ego dignus te filius tuus.

Feria 3.

42. *Tenebræ totius terræ. Derelictio.*

1. CONſidera, Crucifixo Chriſto ſolem obſcuratum in meridie, in plenilunio, ita ſcilicet dum Chriſtus peccato crucifigitur, omnes hominis juſtitiæ, omnis gratiæ ſplendor, omnis dignitas ſupernaturalis, & meritum ab anima depellitur. Tenebris iſtis cæcitas Iudaici populi ſignatur, quæ hodieque durat; deſignatur cæcitas gentilium, in qua vivebant, & ni Chriſtus moreretur, perituri erant; deſignatur & enormitas omnis peccati, præſertim verò Crucifixi Dei, ad cujus ſceleris aſpectum Sol exhorruerit, & mortem mundo induxerit, tanquam ſepulturas æternis tenebris, tanti ſceleris memoriam. Ohe? horruit Sol peccatum: nos non horreſcimus, imò patramus; vide quoties in te talis obſcuratio ſolis contigerit, quando currebas benè, quando Spiritus Dei adfluebat, quando ſecurus gratiæ Divinæ videbas, in meridie ipſo ad tenebras æternæ calamitatis devolutus? O quando dignè exhorreſces, hanc præſumptuoſam tuam ſecuritatem, quæ te velut cæcum in foveam peccati detrudit?

2. SOl obſcuratus eſt, & tenebræ per totā terrā factæ ſunt Chriſto dolente; uſque modo dolet, patiturque Chriſtus, in peccatorum animabus. O tu, ſi Sol es, quare non contriſtaris? quare Chriſti injuriis non condoles? quare non quantùm in te eſt peccata tàm in te, ſi de horum numero es, quàm in aliis impedis, & dolores Chriſti mitigas? An te obſcurari pudet, propter leniendos dolores Chriſti? & cur non puduit obſcurari Chriſtum propter deſtruendam damnationem tuam? An pretioſior tibi honor tuus, quàm Chriſto ſuus? An major apud Chri-

ſtum tu, quàm Chriſtus apud te?

3. DEus Deus meus: ut quid me dereliquiſti? verè dicis piiſſime IESU, & juſtè quereris, cur derelictus ſis: quanquam non eſt vox & quæſtio iſta velut ignari, non eſt indignantis, velut irati, nec eſt conquerentis, velut offenſi; ſed eſt magnitudinem doloris opportuno tempore efficaciter declarantis, & ſe verè pati, ac ſentire grandia oſtendentis. Derelictus enim eras Domine IESV, non quod diſſoluta eſſet unio illa naturalis & eſſentialis Perſonarum, & naturæ Divinæ, aut illa Hypoſtatica unio naturæ humanæ cum perſona Verbi, aut unio gratiæ & voluntatis, aut unio gloriæ, & beatificæ ſecundū partem ſuperiorem viſionis: ſed quod diſſoluta fuit unio protectionis, quæ ad breve tempus rupta fuit, ut locum oblatio cruenti ſacrificii haberet; pro noſtra redemptione. Placuit ſiquidem Patri, Verbo, & Spiritui Sancto, ad exequendum commune decretum permittere, ut vis humanæ infirmitatis, & paſſibilitatis, in te ad tempus prævaleret, & ſic tranſigeretur illa hora, de qua olim dixeras ipſemet: Hæc eſt hora, & poteſtas tenebrarum. Sic igitur derelictus es, quia permiſſum eſt à Deo, ut humana tua natura, abſque omni conſolatione acerbiſſimos dolores perferret. Sed quid dices anima, quando de cruce pendens IESUS clamabit ad te: ô anima mea, ô mea creatione, mea tantâ & tali redemptione, ut quid derelinquis, ut quid dereliquiſti me, affixum propter te, ne poſſem derelinquere te? quid ad hæc reſpondebis illi?

Feria 4.

43. *Sitio. ſpongia aceto plena porrecta Chriſto.*

1. SItio clamat IESVS; ô quanta vis illius ſitis fuit! quæ hanc vocem expreſſit: naturalis fuit, ex ſummi

lon-

longissimisque cruciatibus, & ex multis, ac copiosis sanguinis effusionibus, ex continua octodecim horarum pœna, & jactatione, fatigationeque contracta fuit. O quibus tibi austeritatibus corrupta tua natura; impotensque gula frenanda est; cùm videas IESUM, tantâ siti affligi voluisse humanitatem suam?

2. SEd est alia piissime IESU sitis tua gravior, & suavior; sitis scilicet animarum nostrarum, quas videbas pauculas salvandas, etsi tu tam copiosum sanguinem pro eis fudisses. Itaque cupiens plures salvari, cupis etiam plus pro illis, si ita Patri placeret, cruciari. Itaque clamas, sitio; quasi dicas, quia plures animas meo sanguine efficaciter salvari cupio, ideo plures cruciatus & pœnas sitio: quasi dicas. Attendite animæ, quantùm diligam vos, tot jam licèt perpessus propter vos, adhuc tamen dolores propter vos sitio. quasi dicas. Attendite ira, & odium hostile: tu explevisti te pœnis meis, & satiâsti, at ego nondum: sitio. Tu jam fatigatus ô furor, at meus amor adhuc sitit, & clamat, Sitio. O verè aquæ multæ non possunt exstinguere charitatem! ô animæ Christianæ, ô mea anima cur tam crudelis es, cur tuo profectu sitim IESU non relevas? cur animas, quas ita sitit IESUS, non sitis: O si posses obtinere, impetrare, experiri, sitim illam IESU, quâ ille animas, quâ tuam animam. quæsivit, sitivit, curavit? Videte Christiani, quid sitiatis? vide tu anima, quid sitis? patine pro Christo? laborare pro Christo? contemni pro Christo? an potius quiescere, honorari, benè habere, & vide quid te deceat, ita sitiente Christo?

3. SPongia aceto plena in siti Christo porrigitur. Natura humana spongia est, acetum corruptio. Natura ergo humana corrupta Christo propinatur sorbenda, quando illi præceptum datur de ipsa in Cruce redimenda, Ideoque sumpsisse legitur acetum, quia & infirmitatem naturæ, & passionem pro homine pertulit. liceat quoque

mihi piiſſime IESU guſtare de aceto tuo aliquando, hoc eſt, dolores, contemptuſque tuos ſubire propter te, & ſic amori tuo conformari, nec uſque ad mortem de crucis, & humiliationis ſtudio remittere.

Feria 5.

44. *Conſummatum eſt.*

1. ECquid conſummatum eſt Domine JESU? peccatum Iudæ, an peccatum meum? Heu quis ſcit, an non completa menſura malitiæ meæ, & ſuccedat impœnitens cor, & reprobus ſenſus? O JESU, libera me à conſummatione iſta, & ſerva me opus manuum tuarum; quia quæ utilitas tibi ex tanto ſanguine tuo, pro me fuſo; ſi periero nihilominùs in peccato meo? Tu autem anima mea, time peccare, & quaslibet imperfectiones, præſertim deliberatas, ſeriò & conſtanter vitare propone.

2. QUid conſummatum eſt Domine JESU? an vita tua, & opus redemptionis noſtræ, quod dederat tibi Pater, ut faceres illud? verè nec jota unum præteriiſti, ex omnibus quæ audieras à Patre; & ego quando ad tantam conſummationem, perfectionemque virtutis me reſolvam, ut minimum apicem de voluntate tua, nutuque, & inſpiratione mi JESU non prætercam? ut examuſim exequar omnia, quæ requiris à me, ut quàm perfectiſſimè cupiam, & connitar placere tibi? ſcio id non eſſe virium mearum, ſed auxiliorum tuorum. Tu ergo mi JESU conſummationem hanc operare in me, & uſque ad ultimum anhelitum vitæ meæ, conſerva illam, & adauge mihi.

3. QUid conſummatum eſt Domine JESU? Dolores tui, Paſſio tua, tempus poteſtatis in te inimi-

inimicorum tuorum, charitas tua? Ita sanè: omnia transierunt, consummata sunt, perfecta sunt, præcipué autem caritas tua, quâ cùm dilexisses nos, usque in finem dilexisti, à summo inchoasti amare nos, & non nisi in summo desiisti, dilexisti nos in finem, quia in Sacramento reliquisti nobis Corpus tuum, usque ad consummationem sæculi; dilexisti etiam in finem, quando idem Corpus tuum, in dolores, & mortem ipsam tradidisti pro nobis, ita ut tuæ Passionis efficacia, ad finem mundi, infinitis peccatis nostris, non sit exhaurienda. O utinam propter te omnia diligam, adducam ad te omnes animas, tuo sanguine redemptas; omnia aspera, & abjecta, & vilia sustineam propter te, & propter amorem tuî, & propter salutem animarum, pretioso sanguine tuo redemptarum!

Feria 6.

45. *Anima commendata. Mors, Miracula. Apertum latus.*

I. CONsidera JESUM consummatis omnibus, cum clamore valido clamantem voce magnâ, inclinato capite, humili, & ardenti, plenâque amoris. & reverentiæ in Patrem oratione, spiritum, & animam suam, manibus Æterni Patris commendare, & mori. O miraculum super omnia miracula! ô calamitatem super omnia calamitosa, quæ mundo nunquam contigerunt! JESUS mortuus est, & pulcherrimus ille nexus purissimæ carnis, cum Sanctissima Anima dissolutus est; sublatum est individuum ex humano genere maximum, & excellentissimum; flos & corona naturæ humanæ, mundi & omnis creaturæ decus, pretiosissimumque margaritum. O damnum damnis majus! O damnum, quod scelus humanum facere potuit, reparare sola omnipo-

tentia poterit; damnum cui mundus universus compa-rari non potest, damnum, cujus solius inflictione Deicidium puniri poterat, nisi per illud commissum esset. Defle hoc damnum anima mea, & ad deflendum omnes creaturas convoca.

2. NOn est convocando opus: sponte veniunt: en terra mota est, en petræ scissæ, velum ruptum, en mortui surrexerunt. Perculit damni hujus acerbitas etiam rupes, pertigit ad cadavera, & in tymbum, sensúmque emortuis dedit, & tu non perculleris? O te saxis duriorem, & mortuis magis mortuam animam; mota est terra mortuo Christo, tu etiamnum segnis, in corpore hæres; ruptæ sunt petræ, tu quando ad efficaciam, tam copiosi, & pretiosi, in te fusi JESU Christi sanguinis, emollesces, & in manibus Dei tractabilis evades? scissum est velum à summo usque ad deorsum, & detexit Sancta Sanctorum, tu quando peccata confessione deteges? quando cor contritione scindes, quando pretium sanguinis Christi, & viam vitæ, toti, quantùm in te est, mundo evulgare conaberis? Monumenta aperta sunt, cur tu impiorum corda, per claves pœnitentiæ, & prædicationis, Christo patefacere pigritas? surrexerunt mortui, & ad Sanctam Civitatem venerunt: tu quare non surgis? quare alios non excitas, quare ad Civitatem Sanctam, Christi sanguine jam expugnatam, & apertam non festinas, non trahis, non compellis? Moriente vitâ surgunt mortui, scilicet turbata sunt omnia, & in præposteras abiêre leges. Mors non aliter occiditur, aut vincitur, nisi cùm ad vitam ducitur; quod enim est mors vitæ, hoc vita morti; & sicut per lucem tenebræ, per tenebras lux occiditur, ita pernicies vitæ mors, pernicies mortis vita est: periit vita, revixit mors, atque hâc ratione mortuo Christo prodierunt mortui ad vitam. Mortuus est JESUS propter te? tu quando mori incipies tibi propter JESUM? Vide quos effectus producat hæc mors Christi? quando illum, in-

cipies resuscitare in te, in aliis? Vide an tuâ culpâ, an tuâ negligentiâ, non sit mortuus Christus, etiamnum in te, & in aliorum cordibus? Mortuus est JESUS clamans, orans, caput inclinans, Patri Spiritum tradens, & committens, lachrymas fundens. Disce à Christo mori Christiane, ad mortemque te præparare. Clamor est pœnitentia & contritio. Oratio, est veniæ postulatio, & auxilii contra luctas cum dæmonibus imploratio: caput inclinatum, animus est divinæ misericordiæ, & meritis Christi innixus, & confisus. Comploratio & lachrymæ, satisfactio est. Denique Patris compellatio, & Spiritûs in manus ejus commendatio, nihil conscium sibi mentem, & Deum videre desiderantem significat. Sic mori te IESUS docuit; sed si mori vis, quomodo mortuus est IESUS: vive, quomodo vixit JESUS.

3. APertum est latus Christi, ingredere; cor Christi cupis? patet porta. Sed adhuc illud non habes? tibi, tuæque desidiæ imputa. Et quid est habere cor Christi? inter pericula vivis, cur latus Christi non intras? ingredere anima mea, ingredere confidenter, in hanc officinam bonorum, & donorum, & gratiarum; si times? ibi abscondere: si nuda es? ibi vestire, si egena es? ditare, si ægra? sanare: si rudis? erudire: si frigida? calescito: si maculata? lavator: si fessa? quiescito; Hîc habita anima mea, hîc spira, hîc vive, extra hoc latus nihil tibi placeat, nihil luceat, nihil sapiat, nihil vivat. O JESU, permitte me ingredi in latus tuum, permitte me in hoc divinitatis palatio, in hac sanctitatis sede, in hac amoris officina, in hoc gratiarum gazophilacio habitare, & da gratiam, ut in eo dignè possim degere, vivere, morari in æternum.

Sabbato.

46. Depositio, Vnguenta, Sepultura.

1. TAndem accingere anima mea, & JESUM tuum de Cruce depone; quousque enim illum in Cruce imperfectionum tuarum extendes? Considera has Cruces, detestare illas, & emendationem propone. Non se ipsum Christus deposuit, sed deponi ab aliis voluit, perseverandum enim est in bonis, & in voluntatis Divinæ impletione, neque pro tuo libitu cessandum, sed quamdiu placet Deo, manendum, & patiendum, quod si molestum est, & probrosum, cogita non esse molestius dolore mortis, nec ignominiosius supplicio Crucis.

2. DEposuisti de Cruce IESUM? non est satis; unge insuper, & mundâ syndone involve; unguenta tua, devotio voluntatis, puritas cordis, fervor orationis, stabilitas cogitationis, in Deum defixio mentis, vigor Spiritûs, sublevatio à terrenorum sapore, non solùm animæ, sed etiam corporis, sinceritas intentionis, constantia boni operis, denique jugis recogitatio & imitatio Crucis Christi & Passionis. His unguentis JESUM unge, & places; sed unde hæc tibi unguenta? pyxides aromaticas quære. En apotheca plena & instructa JESUS ipse, tot pyxides hic, quot vulnera, sãguis ejus, dolor ejus, mors ejus, hoc est unguentum ejus, hinc sume unguenta, hæc effunde: nec metue repulsam, in hos usus exposita sunt; securus adi, sume, utere. O anima cur ergo hæc vulnera non amas, non usurpas, non oscularis, non nocte, dieque cogitas, non tibi efficaciter & medullitus imprimis? JESU tui hoc muneris est, tu dona.

3. SI unxisti JESUM, etiam sepeli. Sepulchrum JESU cor tuum: saxeum sit contra peccata & tentationes

durum, cavatum tamen, excisum & novum, quia mundum & purificatum, & à turbis passionum secretum & liberum. Ibi sepeli JESUM anima mea, scilicet pactū æternum cum JESU ini, quod nempe illi servire, ipsum toto corde amare, memoriam Passionis ejus semper in corde habere, virtutes ipsius seriò imitari, in teque exprimere, secundum cor JESU, cor tuum dirigere, aliorum corda ad JESVM adducere, ipsique in perpetuum addicere velis. Mi JESV, mane in me sepultus, & ut tantò securius quiescas, sigillum vulnerum tuorum appone, custodiis tuis cor meum circumda, ut fiat in pace locus tuus, quo maneas apud me quietus, & tutus ad mortem. Amen.

A. M. D. G.

